

หนึ่ง

หนุ่มน้อยผู้มีฝัน

กล่าวถึงแคว้นที่เจริญรุ่งเรืองเรื่องเรื่องวิชายุทธ์ที่สุด ต่อให้เป็นเด็กก็ยังรู้ว่าเป็นแคว้นต่ำกลาง เพราะที่แคว้นนั้นนอกจากฮ่องเต้จะมีพลังยุทธ์สูงส่ง เหล่าองค์ชายสายเลือดมังกรก็หาได้อ่อนด้อยไม่ องค์ชายทั้งเจ็ดได้รับการกล่าวขานว่าองค์ชายเพียงองค์เดียวก็มีฝีมือระดับหนึ่งฝ่ามือทลายภูผาแล้ว แน่แน่นอนว่ามีฝีมือระดับนั้นได้ตั้งแต่อายุเพียงเจ็ดขวบ!

เรื่องพระปรีชาสามารถของฮ่องเต้นั้น ชาวบ้านไม่อาจวิจารณ์ได้ ทว่าเรื่องราวเล่าขานเกี่ยวกับเหล่าองค์ชายนับเป็นข้อยกเว้น ราษฎรของแคว้นต่ำกลางส่วนใหญ่เป็นจอมยุทธ์ที่ชื่นชอบเรื่องนี้ เรื่องความแข็งแกร่งของเหล่าองค์ชายนั้นเป็นที่โจษจันยิ่งนัก กระนั้นอย่าเพิ่งคิดว่าที่แห่งนี้จะมีแต่ความเกรียงไกร... อย่างบ้านเมืองทั่วไปมีปัญหาที่คนไม่อยากจะพูดถึง แคว้นต่ำกลางก็มีสิ่งหนึ่งที่นับเป็นความอัปยศอยู่เช่นกัน

นั่นคือปัญหาเรื่องหนุ่มรูปงาม จะถามว่ามีหนุ่มรูปงามแล้ว เป็นปัญหาอย่างไรอย่างนั้นหรือ ก็เพราะคำว่า ‘หนุ่มรูปงาม’ ไม่ใช่คำชม แต่เป็นคำเรียกนะสิ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตำนานที่ว่าแคว้นนี้ ก่อตั้งขึ้นมาจากการทรยศคนรักหนุ่มของฮ่องเต้รุ่นแรกหรืออย่างไร ชนรุ่นหลังของแคว้นต่ำกลางถึงได้ถูกสถาปนาให้มีบุรุษที่ตั้งท้องได้เกิดขึ้น

‘หนุ่มรูปงาม’ ที่ถูกเรียกเช่นนั้นก็เพราะเกิดมาเป็นบุรุษ ทว่าหน้าตาละม้ายสตรี บ้างก็มีเสียงอ่อนหวานจนสตรียังอาย บ้างก็มิกลิ่นดั่งดูดบุรุษให้เข้าหาได้อย่างน่าประหลาด

อันที่จริงหากลักษณะของหนุ่มรูปงามมีเพียงเท่านั้นก็คงจะไม่ใช่ปัญหา ด้วยความที่แคว้นต่ำกลางนับถือคุณค่าคนที่มีพลังยุทธ์ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นบุรุษ สตรี หรือหนุ่มรูปงามนั้นไม่เป็นปัญหา ขอแค่มีฝีมือก็พอ

ทว่าโชคร้ายที่การเกิดมาเป็นหนุ่มรูปงามนั้นเหมือนโดนสาป ร่างกายที่อ่อนแอและแข็งแรงกว่าสตรีเพียงเล็กน้อย ทั้งยังไร้พรสวรรค์ในการฝึกวิชายุทธ์ ในประวัติศาสตร์ปรากฏหนุ่มรูปงามที่พยายามบากบั่นฝึกวิชายุทธ์ไม่น้อย แต่ทุกเรื่องก็จบลงเช่นเดียวกันคือ... ไร้พรสวรรค์ไปจนตาย

เหตุนี้เองหนุ่มรูปงามจึงเป็นที่ดูแคลนของราษฎรแคว้นต่ำกลาง บางคนกล่าวว่าขอทานยังมีค่ามากกว่าเสียด้วยซ้ำ บ้านใดที่คลอดลูกออกมาเป็นความอัปยศเช่นนั้น ส่วนใหญ่จะกำจัดด้วยการรดน้ำในทันที แต่ถ้าเป็นบ้านที่ยากจนหน่อยก็จะเลี้ยงดูพอประมาณแล้วส่งขายไปยังหอโคมเขียว

ชะตาของหนุ่มรูปงามที่ถูกส่งไปยังหอโคมเขี้ยวก็เหมือนหญิงสาวทั่วไป ถ้ามีพรสวรรค์ด้านศิลปะหน่อยก็พอจะเป็นนายโคมที่ขายแต่ศิลปะไม่ขายเรือนร่างได้ ส่วนพวกที่หัวทึบหากไม่ถูกส่งไปปรับแขกจนท้อง ก็ตกเป็นของเล่นแก่ผู้ที่ยึดดหม่อมรูปงามจนตาย

น้อยนัก... ไม่สิ ไม่มีเลยที่หนุ่มรูปงามจะได้ดิบได้ดีไม่ว่าทางไหน ยกเว้นอยู่ทางหนึ่งเท่านั้น... ตบแต่งกับบุรุษที่มีคุณธรรมสักหน่อย ชีวิตมันปลายถึงเป็นได้แค่อนุทำหน้าที่มีลูก แต่ก็ไม่ลำบากเหมือนทางเลือกอื่น ซึ่งเป็นทางเลือกที่หนุ่มรูปงามส่วนใหญ่เลือก น่าเศร้าจริง ๆ น่าเศร้าและน่าสมเพชคนเหล่านั้นในเวลาเดียวกัน!

ณ โรงเตี้ยมแสงจันทร์

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้วก็ถึงเวลาของเหล่านักท่องเที่ยว ย่านโรงมหรสพที่ขึ้นชื่อที่สุดในเมืองหลวงเริ่มแต่งแต้มด้วยแสงจากโคม สำหรับชายหนุ่มทั่วไปตอนนี้ก็คือเวลาหาความสุขใส่ตัว ความฝันหนึ่งคืนที่แสนวิเศษนั้นเป็นใครก็อยากได้

จอมยุทธ์ส่วนใหญ่มักตระหนี่ถี่เหนียว พอเห็นว่าตัวเองมีฝีมือระดับหนึ่งก็ไม่อยากทำงานรับใช้ใคร ล้วนออกไปท่องเที่ยวหาภพเพื่อรับงานคุ้มภัยไปเรื่อย เรื่องรายรับจึงนับว่าไม่มั่นคงเท่าใดนัก ดังนั้นจะเที่ยวหาความสำราญทั้งทีจึงเลือกโรงเตี้ยมแสงจันทร์ หอโคมเขี้ยวที่เลื่องชื่อที่สุดในย่านโรงมหรสพนี้

หากเป็นที่นี้แล้วรับประกันว่าทั้งอาหารและบริการย่อมเป็น

เลิศ!

จอมยุทธ์ผู้หนึ่งที่ยังหนุ่มแน่นเดินโซเซมาจนถึงหน้า
โรงเตี๊ยมโอ้อ่า ที่แห่งนี้ดังามเสียดจนวนคนนีกว่าหลุดมาจากภาพ
วาด กระนั้นคนเมาก็ไม่มีอารมณ์จะขึ้นชมสถานที่แต่อย่างใด เขา
มาถึงที่นี่เพราะมีอารมณ์อย่างอื่นมากกว่า หลังยกขวดสุราขึ้นมา
กระดกจนหมดแล้ว ชายหนุ่มก็เดินเข้าไป และต้องตะลึงลานไป
เลยทีเดียว

เพราะสิ่งที่เรียกว่า ‘สวรรค์’ อยู่ตรงหน้าแล้ว!

“อีก”

นางโลมบางคนที่นั่งหยอกล้อกับแขกเพียงหันมามองเด็ก
น้อย จอมยุทธ์หนุ่มผู้นี้ก็ประหม่าเสียแล้ว เห็นได้ชัดว่าความงาม
ของผู้ให้บริการที่นุ่งน้อยห่มน้อยในที่แห่งนี้ จูโจมจุดอ่อนของเขา
เสียดจนวนอยู่หมด วันนี้นคงมีคนโดนริดจนวนเงินแห่งแน่ ๆ

แต่เรื่องของจอมยุทธ์ไร้ชื่อคนหนึ่งหาได้นำสนใจไม่ ชั้นสอง
ของโรงเตี๊ยมที่มีไว้ต้อนรับแขกชั้นสูง ปรากฏว่างบางที่ดูขัดแย้งกับ
บรรยากาศรอบตัว ทั้งที่ที่แห่งนี้จุดโคมสลัวเหมาะแก่การปลุกเร้า
อารมณ์ อีกทั้งการตกแต่งซึ่งมีฟูกนอนอยู่ทุกที่ ทว่าว่างบางในชุด
ผ้าเนื้อลื่นสีชาวกลับแผ่บรรยากาศที่ต่างออกไป

ภายใต้ผ้าคลุมหน้าปิดบังใบหน้าเช่นใดไว้ไม่มีใครรู้ รู้เพียง
ว่าว่างนี้เต็มไปด้วยกลิ่นอายสูงศักดิ์เกินเอี่ยม พิสุทธิ์ผงใสอยู่
เหนือผู้คน หากว่างนี้มีได้สวมชุดสตรีย่อมถูกสงสัยว่าเป็นคุณชาย
ตระกูลผู้ดีมากพรสวรรค์แน่นอน

หลายคนมองมาด้วยความสงสัยใคร่รู้ แต่งกายเช่นนี้มานั่ง

ดื่มชาในโรงเตี๊ยมที่มีไว้ปฏิบัติภารกิจช่างสะดุดตานัก... เรื่องนั้น
เขาก็รู้ แต่ถึงรู้ก็ตั้งใจทำ

นิ้วเรียวดั่งหยกงามไว้ที่ตีประคองถ้วยชาก่อนวางลง สายตา
เฉียบคมภายใต้ผ้าคลุมหน้ามองไปยังทางเข้าโรงเตี๊ยมอย่างรือ
รอย ขณะที่หมุ่นถ้วยชาเล่นอยู่นั้น แม่เล่าแต่งตัวดูฉลาดก็ปรากฏ
ตัวขึ้น อีกฝ่ายส่งยิ้มให้ชายหนุ่มที่มองตัวเองจนน้ำลายหกมา
ตลอดทาง กระทั่งมานั่งลงข้างๆ คุณหนูชุดขาวพิสุทธิ์ เกิดเป็น
ภาพที่ขัดแย้งอย่างมากทันที คนหนึ่งอยู่เหนือโลกีย์ ส่วนอีกคน
งดงามยั่ววนราวกับมารคร่าสวาท แต่ก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่ทั้งสอง
เหมือนกัน

“นั่งรอเช่นนี้เสียเวลาเปล่าน่า ริวเออร์”

เสียงที่เปล่งออกมาจากปากแม่เล่าคนงามทำเอาชายหนุ่ม
ที่เงี้ยวฟังตอนแรกถอยไปไกล แม้เสียงไม่ทุ้ม แต่กับแขกที่มาใช้
บริการย่อมแยกเสียงหญิงสาวกับหนุ่มรูปงามได้ นึกไม่ถึงว่า
แม่เล่าคนงามจะเป็นหนุ่มรูปงาม

คนเหล่านั้นต่างอุทานในใจด้วยความเสียดายหลายคำ แต่
คุณหนูชุดขาวพิสุทธิ์หาได้ตระหนักกับเสียงของแม่เล่าไม่ ความ
จริงต้องบอกว่าได้ยินมาทั้งชีวิตจนชินแล้วมากกว่า

“ท่านแม่อยากให้เข้ารับแขกขนาดนั้นเลยหรือ อยากให้เข้า
อธิบายความตั้งใจอันยิ่งใหญ่ของข้าให้ฟังอีกหรือไม่”

แม่เล่าทำหน้าที่ราวกับความทรงจำอันขมขื่นย้อนกลับมา
อีกฝ่ายส่ายหน้าจนผมพลิวสยาย

“หยุดเลยนะเจ้าคนแต่เจิง! ข้าเข็ดขยาดความมุ่มมั่นของเจ้า

แล้ว ข้าไม่เข้าซีให้เจ้ารับแขกก็ได้ แต่อย่างที่ได้ตกลงกันว่าวันนี้คือโอกาสสุดท้ายของเจ้า ถ้าเหยื่อของเจ้าไม่ก้าวเข้ามาในโรงเตี๊ยมคืนนี้ เจ้าก็ต้องเปิดผ้าคลุมหน้าออกแล้วรับแขก อย่าลืมหาเงินด้วย เพราะว่าความดีอันหนึ่งของเจ้าทำให้ข้าเสียเงินไปไม่น้อยเลย!” พูดจบก็ส่งค้อนให้อีกวงใหญ่

รู้ว่าแห้วแอบกลอกตายืมข้ากับท่าทางเกินจริงของแม่เล่า อีกฝ่ายทำเป็นว่าเขาใช้เงินเปลืองได้อย่างไร ในเมื่อทุกครั้งที่เขาแบมือขอ เจ้าตัวนั้นละที่ให้เงินมาเกินจำเป็นทุกที กระนั้นแผนการของเขามาถึงขั้นนี้ได้ก็ต้องขอบคุณอีกฝ่าย รู้ว่าหาใช้คนออกตีญญไม่ จึงสงบปากก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง

“ข้าบอกว่าจะมาก็ต้องมาแน่นอน”

เขาลงทุนไปมากจนสืบประวัติของคนผู้นั้นมาอย่างละเอียด เรื่องกำหนดการใด ๆ ล้วนพิสูจน์ได้ว่าน่าเชื่อถือ นั่นปะไร พูดไม่ทันขาดคำประตูโรงเตี๊ยมก็ถูกเปิดโดยชายหนุ่มหน้าตาไม่ธรรมดาสามคน ดูจากโหนงแข็งแล้วอย่างไรก็ไม่ใช่ออมยุทธ์ที่มีอยู่ดาษดื่นแก่ลือนเมืองแน่ เสื้อผ้าอาจจะหยาบ ทว่าหยกพอกที่ห้อยไว้ตรงช่วงเอวของชายคนหนึ่งในนั้นไม่อาจรอดพ้นสายตาของรู้ว่าไปได้... หยกสลักลายมังกรเคียงหงส์

คนที่อยู่เบื้องหลังอย่างพวกเขาถูกฝึกให้มีสายตาเฉียบคม สิ้นคำใดปลอมหรือจริงดูไม่ยาก รู้ว่าลุกขึ้นยืนด้วยความลึกลับหลังจากลอบติดต่อกับคนผู้นั้นมานาน ในที่สุดอีกฝ่ายก็ยอมรับเขาเสียที!

“นั่น... เหยื่อของเจ้ารี ไหนบอกว่าเป็นบุรุษชั้นสูงที่ฉลาด

เฉลียวนักหนา ที่ข้าเห็นก็แค่บุรุษที่มึน ๆ ที่ปฏิเสธไม่เป็น จนถูกลากมาเที่ยวทั้งที่ไม่อยากมาเท่านั้นเอง”

อีกฝ่ายวิจารณ์อย่างไม่ไว้หน้ากันเลย รื้อหว่าได้แต่เก็บความไม่พอใจเล็ก ๆ แล้วกล่าวอย่างมั่นใจ

“คนผู้นั้นปกปิดตัวเองอย่างลึกซึ้งเพื่อตอบตาผู้คนต่างหาก! แม้แต่คนที่มีสายตาเฉียบคมอย่างท่านยังมองไม่ออกว่าเป็นการแสดง ก็แปลว่าเขามีความสามารถสูงกว่าท่านอย่างไรเล่า!”

แม่เล่าได้แต่ฝันยิ้มเป็นเชิงว่า ‘แล้วแต่เจ้าจะจินตนาการเลย’

พอเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนผู้นั้นแล้ว รื้อหว่าก็กลายเป็นสาวกผู้ซื่อสัตย์ทันที หากใครแตะต้องคนผู้นั้นของรื้อหว่า รับรองได้ว่าศพไม่สวยเป็นแน่ หลังจากที่ดีดลึนใจปล่อยเลยตามเลย แม่เล่าก็ทอดสายตามองรื้อหว่าอย่างห่วงใย ไม่อาจปล่อยมือจากชายเสื้อคนตรงหน้าได้ง่าย ๆ อย่างที่คิด

เมื่อเห็นผู้มีพระคุณไม่ต่างจากผู้ให้กำเนิดมของตนด้วยสายตาเช่นนั้น ต่อให้เป็นคนเย็นชาอย่างรื้อหว่าก็ยังเม้มปากสะกดกลิ่นความใจอ่อนเอาไว้อย่างยากเย็น ภาพช่วงเวลาที่น่านุ่มรูปงามผู้นี้เลี้ยงดูตนมา้ย่อนกลับมาที่มแทงจิตใจ นานทีเดียวกว่าที่รื้อหว่าจะตัดใจได้ แล้วมอบกอดสุดท้ายให้แม่เล่า

“รื้อเออร์ ถ้าแผนขั้นแรกของเจ้าสำเร็จ จงจำไว้ว่าขั้นต่อไปจะยากยิ่งขึ้น... อย่าประมาทล่ะ”

“อ้อ”

ระหว่างพวกเขาไม่จำเป็นต้องพูดอะไรมากกว่านี้ สายสัมพันธ์แน่นแฟ้นประหนึ่งมารดากับบุตร ไม่ต้องพูดก็เข้าใจกัน

รู้ว่าหลับตาลงพลางนับหนึ่งถึงสามในใจ จากนั้นแหวดตาลังเล และท่าทางอ่อนแอก็มลายสิ้น เหลือไว้เพียงความเด็ดเดี่ยวโดยไม่คิดย้อนกลับ ทุกฝี่เท้าของเขาหลังจากนี้มีแต่จะก้าวไปข้างหน้าเท่านั้น

หลงหวังเหล่ยมองซ้ายมองขวาแล้วก็ได้แต่หน้าแดงกำ เมื่อครู่ขณะที่เขานั่งเขียนจดหมายถึงญาติที่อยู่ชายแดน จู่ ๆ พี่ชายสองคนก็โผล่มาราวกับนัดหมายกันไว้ ต่างไม่พูดพร่ำทำเพลง จับเขาปลอมตัวเป็นชาวบ้าน แล้วก็ลากเขามาที่โรงเตี๊ยมแสงจันทร์

ถึงที่ผ่านมาเขาจะทำงานบนโต๊ะ ไม่ค่อยโผล่หน้าไปร่วมสังสรรค์ใด ๆ แต่ก็พอได้ยินเรื่องเกี่ยวกับโรงเตี๊ยมแห่งนี้มาบ้าง กิตติศัพท์เลื่องลือเรื่องนางโลมและนายโลมชั้นเลิศของที่นี่โด่งดังในหมู่ขุนนางมากทีเดียว หลงหวังเหล่ยได้ยินจนหูชา ทุกครั้งที่ได้ยินเขาก็ผินยิ้มแล้วเปลี่ยนเรื่องเพราะไม่อยากได้ยิน

สำหรับเขา หอโคมเขียวทั้งหลายก็เหมือนกันหมด เป็นแหล่งรวมคนโชคร้ายที่ต้องขายเรือนร่างเลี้ยงชีพ และยังเป็นแหล่งของกามโรค คนที่รักความสะอาดยิ่งชีพขนาดจะเข้าสู่ขาไปปลดทุกข์ยังต้องทำใจอย่างเขาไม่คิดจะมาสถานที่เช่นนี้หรอก แต่ทำอย่างไรได้ เกิดเป็นคนที่ได้รับพรสวรรค์ด้านพลังยุทธ์ย่อมต้องเป็นรองผู้ที่รู้วิชายุทธ์ พี่ชายทั้งคู่ของเขาต่างก็เก่งกาจ ชายหนุ่มไม่อาจขัดขืนได้ จึงต้องมานั่งหมุนจอกสุราเล่นอยู่ที่นั่นอย่างไรละ

“ฮ่า ๆ ๆ น้องแปด เจ้าจะเอาแต่ทำหน้าอมทุกข์ต่อหน้าคนงามทั้งหลายไม่ได้นะ! สุราเสียรสชาติกันพอดี!”

หลางหวังจวินกล่าวแล้วกระทั่งคอกลั้วจนหลางหวังเหล่ยกไปครู่หนึ่ง หลางหลี่จินเห็นน้องชายถูกรังแกก็หาได้สนใจไม่ เจ้าตัวเพียงแค่มึน ๆ ก่อนจิบสุราไปพลางประคองสาวงามไปพลาง ทำราวกับว่าตัวเองไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับสองคนนี้

หลางหวังเหล่ลูบสีข้างตัวเอง พลันนึกในใจว่าคงต้องพยายามประคบภายหลัง จังหวะนั้นเองคนที่ชมเรื่องสนุกราวกับตัวเองไม่เกี่ยวข้องเกิดมีสำนึกความเป็นพี่ขึ้นมา หลางหลี่จินวางจอกเหล้าของตัวเองลง พร้อมตบ่าน้องชายเบา ๆ ไบหน้าคมคายที่คล้ายกับเขาหลายส่วนแสดงสีหน้าเห็นใจ

“เอาละ เห็นเจ้าทำหน้าที่ผวาขนาดนี้ข้าไม่แกล้งแล้วก็ได้ ออกไปสูดอากาศข้างนอกแล้วกลับตำหนักเจ้าเถิด เดี่ยวข้าจะรับหน้าหวังจวินเอง”

“ขอบคุณขอรับท่านพี่”

น้ำตาของหลางหวังเหล่แทบจะไหลพราก ‘พี่ชายสองคนนี่ไม่น่าเชื่อว่าเกิดจากมารดาเดียวกัน คนหนึ่งเป็นอันธพาลปานนั้น เหตุใดอีกคนถึงเป็นบัณฑิตมากเมตตาไปได้’

หลังจากเอ่ยลาทั้งสองแล้ว ชายหนุ่มก็ไม่รอช้าที่จะออกมาจากโรงเตี๊ยมนั้น พอออกมาปุ๊บร่างสูงก็สูดลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ เมื่อครู่ได้กลิ่นน้ำปรุงกับกลิ่นกายของหนุ่มรูปงามที่ถูกเล่าโลมฟุ้งตลบในอากาศ หลางหวังเหล่ไม่ได้ตั้งใจ แต่ร่างกายที่รักสะอาดของเขาก็สั่งให้กลิ่นหายใจเสียอย่างนั้น

ให้ตายสิ! สักวันเขาต้องรักษาอาการกลัวเชื้อโรคของตัวเองให้จงได้ ไม่อย่างนั้น... แค่นี้ก็ไปถึงเรื่องน่าอายในวันที่ตัวเองคิด

ชั้นครู หลางหวังเหล่ยกก็อยากกลายเป็นฝุ่นเสียแล้ว

เขาอายุสี่สิบปีแล้ว สำหรับแคว้นต้าหลางถือเป็นช่วงอายุที่ควรตกแต่งภรรยาสักคน หรืออย่างน้อยก็ต้องมีประสบการณ์เรื่องบนเตียงบ้าง แต่โรคกลัวเชื้อโรคก็ทำให้จนถึงทุกวันนี้... กระป๋องน้อยของเขายังไม่เคยได้ใช้งานอันใด นอกจากเอาไว้ปลดทุกข์

อนาถจนบรรดาพี่ชายต่างใช้สายตาเฝ้าดูมองเขาทุกครั้งทีเอ่ยเรื่องนี้

บัดซบ! แต่ไม่มีพรสวรรค์ด้านพลังยุทธ์ เขายังน่าสมเพชไม่พอหรือ สวรรค์ถึงสร้างเอกลักษณ์น่าอายเช่นนี้ให้เขาอีก! หลังจากหาที่นั่งเหมาะๆ ได้ ชายหนุ่มก็นั่งลงระบายลมหายใจเฮือกใหญ่ เขาตั้งใจว่าจะนั่งพักสงบใจที่ตีนกลั้วอีกสักพักแล้วค่อยกลับ แต่ระหว่างที่เหม่อมองดวงจันทร์ทรงกลม จมูกก็ได้กลิ่นหอมหวานที่ไม่คุ้นเคยไซ้มา

น่าแปลกนัก หลางหวังเหล่ยมั่นใจว่าตัวเองแยกแยะกลิ่นต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำ ทว่ากลิ่นนี้เขากลับไม่คุ้นเลยสักนิด เหมือนกลิ่นดอกไม้ แต่ก็หวานคล้ายขนม ฉับพลันชายหนุ่มก็คิดว่าอาจจะเป็นสมุนไพรที่ตนไม่รู้จัก เพียงเท่านั้นความตื่นตันทันก็แล่นไปทั่วร่าง การโดนลากออกมาครั้งนี้อาจจะไม่สูญเปล่าก็ได้! เขาจึงลุกขึ้นมองหาที่มาของกลิ่นทันที

ปึก!

เพราะรีบร้อนจนเสียกิริยา ร่างสูงจึงชนคนตัวเล็กกว่าโดยไม่ได้ตั้งใจ เหนือกว่าความกลัวเชื้อโรคคือมารยาทที่ได้รับการปลูกฝังมาอย่างดี หลางหวังเหล่ยกรีบคว้าข้อมือพร้อมประคองร่างบาง

เอาไว้ก่อนที่อีกฝ่ายจะล้ม กระนั้นเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นคุณหนูที่ยังไม่ได้เปิดผ้าคลุมหน้า เขาก็รีบปล่อยมืออย่างรวดเร็ว

“ข้าเสียมารยาทแล้ว ขออภัยด้วย”

“ท่านเพิ่งช่วยข้าไม่ให้ล้ม จะเสียมารยาทได้อย่างไร”

แม้แต่เสียงก็ยังไพเราะ!

ชายหนุ่มประหม่าไปชั่วขณะ คุณหนูผู้มีกลิ่นกายหอมหวานนี้ไม่ต้องทำอะไรก็ทำให้คนที่อยู่ใกล้ ๆ รู้สึกได้ว่ากำลังขึ้นสวรรค์ เสียงที่เปล่งออกมาไม่แหลมจนปวดหู แต่ก็ไม่ทุ้มเกินไป ไหนจะรอยยิ้มบางที่เห็นผ่านผ้าคลุมหน้าอีก เป็นคุณหนูที่ทำให้หัวใจชายหนุ่มจ๊กจ๊กเหลือเกิน ทว่าใจเต้นกับคนที่ไม่ทันเปิดหน้าได้ครู่เดียว หลางหวังเหล่ยกก็ได้สติ

ยามนี้คุณหนูบ้านไหนจะออกมาเดินเล่นกันแล้ว!

ตรงหน้าเขาคงเป็นนางโลมที่แต่งตัวเป็นคุณหนูเสียมากกว่า แยกบางคนอาจจะชอบนางโลมที่เหมือนเด็กสาวไม่รู้ประสา การแต่งกายเช่นนี้จึงนับว่าไม่แปลก หลางหวังเหล่ยกนั้นรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นนางโลม ร่างกายก็สั่งให้ถอยไปด้านหลังหนึ่งก้าวทันที เขาก่นด่าตัวเองในใจว่าไร้มารยาทและใจแคบ ทว่าแทนที่นางโลมชุดขาวจะขุ่นเคือง อีกฝ่ายกลับส่งเสียงหัวเราะเบา ๆ รวากับขอบใจในท่าทีของเขา

“เอ่อ... ข้า... ข้าไม่ได้รังเกียจเจ้าหรอกนะ”

“ท่านต้องระวังตัว... ข้ารู้”

ฝ่ายรู้ว่าที่เข้ามามองหยกสลักลายมังกรเคียงหงส์ใกล้ ๆ ก็ยิ่งแน่ใจว่าเป็นของจริง เช่นนั้นแล้ว... ดวงตาคมก็เป็นประกาย

ระริก ถึงจะเป็นการถูกอาจไปสักหน่อย แต่รู้หว่าก็ห้ามใจตนเอง
ไม่ไหวอีกต่อไป เขาช่วยมือของชายหนุ่มมากุมไว้เบา ๆ พลังเอื่อย
ด้วยน้ำเสียงอ่อนล้าขึ้นมาเล็กน้อย

“ข้าอาจจะทำท่านเสียเวลาสักหน่อย แต่ข้าอยากให้คุณ
ช่วยอะไรเข้าได้หรือไม่”

“เอ่อ...”

ในหัวกลางหวังเหล่ตอนนี่คิดว่าตัวเองกำลังจะต้องเสีย
ทรัพย์แน่แล้ว ทว่าสิ่งที่รู้หว่าพูดต่อหาใช้การขอเงินไม่ ชายหนุ่ม
ได้แต่เลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ

“ความจริงวันนี้มีแขกท่านหนึ่งซื้อตัวข้า แต่ข้าดันไม่สบาย
เขาเห็นข้าไม่สบายจึงรังเกียจและกลับไปแล้ว เรื่องเงินนะ ข้ามี
ติดตัวพอจะใช้หลอกแม่เล่าได้ แต่ถ้าข้ากลับไปตอนนี้ นางคง
จับผิดได้แน่ แขกคนนั้นเป็นคนสำคัญนะ ท่านพอจะเข้าใจหรือไม่
ว่าข้ากลับไปตอนนี้ไม่ได้”

การทำแขกคนสำคัญหลุดมือ เรื่องเช่นนี้นับว่ามีโทษไม่เบา
กลางหวังเหล่อาจไม่รู้หว่าหอคโคมเขี้ยววงโทษกันอย่างไร แต่
น้ำเสียงและมือที่สั่นเทาของนางโลมตรงหน้า ทำให้เขาใจอ่อน
อย่างไม่ทราบสาเหตุ จะว่าถูกชะตาก็ได้ ตั้งแต่นางกุมมือเขาจนถึง
ตอนนี้ ชายหนุ่มก็พบว่าตัวเองไม่มีอาการรังเกียจนางแม้แต่นิด

บางที... นี่อาจเป็นโอกาสที่สวรรค์ประทานแก่เขาก็ได้!!

“เจ้าหมายความว่า... จะขอให้ข้าทำเป็นแขกคนนั้นเพื่อ
ตบตาแม่เล่าใช่หรือไม่”

รู้หว่าพยักหน้า ในใจยินดีไปไกลที่อีกฝ่ายพูดอย่างที่เขา

คิด ตอนแรกเขายังโดนทำทางเชื่อซื่อยามมองเขาทำเอาเขวไป เหมือนกัน ช่างแสดงเป็นคนไร้ความสามารถได้สมจริงจนน่ากลัวนัก

หนุ่มรูปงามตัวน้อยหาได้เอะใจสักนิดว่าตัวเองดูคนผิด รัวหว่านนั้นเข้าใจว่าอีกฝ่ายมีคนตามดูอยู่ จึงรักษาท่าทีทำเป็นคนซื่อเอาไว้ ส่วนกลางหวังเหลือก็ปล่อยเลยตามเลย ด้วยความหวังที่จะได้กอดสาวงามสักครั้งในชีวิต ทั้งสองคนที่ชะตาเล่นตลกเดินคล้องแขนไปยังที่พักชั้นสูงในย่านเริงรมย์ ต่างฝ่ายต่างก็อารมณ์ดีอย่างคนที่คิดว่าจะสมปรารถนา

แต่เมื่อขึ้นไปถึงห้องพักโอ้อ่า... ความจริงก็ค่อย ๆ เปิดเผยฟูบ!

รื้อหว่านที่เดินนำเข้ามาก่อนถอดผ้าคลุมหน้าออก เพราะเด็กหนุ่มรู้ว่าห้องนี้เป็นที่ลับสายตา ไม่อาจสอดแนมจากภายนอกได้ จึงเชื่อว่าการแสดงจิ้งวี่เป็นคนแปลกหน้านั้นไม่จำเป็นอีกต่อไป “เจ้า...”

ใบหน้าได้ผ้าคลุมที่ถูกเปิดเผยเกือบจะพราดลมหายใจของชายหนุ่ม ขนตาางมองดั่งปีกจักจั่น ดวงตาริคมที่ดูเข้มแข็งคู่นั้น สะกดสายตาคนมองได้ชะงัดนัก ริมฝีปากเล็กได้รูปแต้มด้วยสีชาดราวกับกลีบดอกเหมยกุ้ย งดงามแยบยนวนยิ่งกว่าสตรีใดที่กลางหวัง-เหลือเคยพบมา และจากนี้เขาก็เชื่อว่าคงไม่มีใครงามกว่าคนตรงหน้านั้น ทั้งที่สวมชุดสีชาวบริสุทธิ์ แต่เมื่อถอดผ้าคลุมออก รื้อหว่านก็กลายเป็นผลไม้ต้องห้ามที่ยั่วยวนให้คนอยากจะชิมว่าฉ่ำหวานเพียงใด

รู้ว่านั่นมันมั่นใจในใบหน้าของตัวเองมาก แม่เค้าเองก็ชมเสมอว่าหากเขาเกิดเป็นสตรี คงมีเหล่าชายหนุ่มชนชั้นสูงมาแย่งกันตบแต่งเป็นภรรยาไปแล้ว และก็เพราะใบหน้านี่นี่แหละที่ทำให้ที่ผ่านมารู้ว่าต้องสวมผ้าคลุมหน้าเอาไว้ตลอด มิเช่นนั้นเขาคงโดนจุดไปเป็นของคนอื่นนานแล้ว

กระนั้นตอนนี้และหลังจากนี้ไม่ต้องสวมมันอีกต่อไป อีกทั้ง...หนุ่มร่างบางเดินเข้าไปหาบุรุษที่ตะลึงในความงามของตนอย่างแช่มช้า ชายผู้สูงส่งนี้คือไม่ใหญ่ที่เขาจะใช้เกาะให้ขึ้นไปสูงกว่าหนุ่มรูปงามคนใดในแผ่นดิน

...ไม่สิ ดวงตาสวยวาวโรจน์ขณะที่ตีสายรัดเอวของตัวเองออกช้าๆ กลิ่นกายเฉพาะที่หอมหวานกว่าใครทำให้สติของหลวงหญิงเหล่กระเจิดกระเจิง คนผู้นี้เดิมทีจะไม่ใส่ใจจดหมายจากหนุ่มรูปงามอย่างเขาก็ได้ แต่ดันตอบกลับมา ได้ตอบจดหมายแลกเปลี่ยนความรู้จนในที่สุดก็กลายเป็นความเชื่อใจ เช่นเดียวกับที่เขาวางผังบารมี อีกฝ่ายก็หวังพึ่งความถนัดของเขาเช่นกัน

“กอดข้าสิ...”

เสียงอ่อนหวานกระซิบข้างหูไม่พอ รู้หว้ายังใช้สองมือโน้มใบหน้าหลวงหญิงเหล่ลงมาเพื่อมอบจูมพิตเบาๆ เป็นของขวัญ ตั้งแต่ทั้งสองก้าวเข้ามาในห้องพัก เรื่องกิจกรรมบนเตียงก็เป็นสิ่งที่คิดเอาไว้อยู่แล้ว อีกทั้งความเข้าใจผิดก็ยังไม่ได้รับการแก้ไขแต่อย่างใด ประกายไฟเล็กๆ จึงลุกกลมเป็นกองเพลิงอย่างรวดเร็ว

ร่างสูงยินดี ทั้งใจก็ยังฮึกเหิมอ้อมร่างบางไปนอนบนเตียง

ใหญ่ ยามที่แลกเปลี่ยนจุมพิตอย่างเร่าร้อนให้กัน ในใจกลางหวัง-
เหลือก็เต็มไปด้วยความลึกลับ แต่อีกฝ่ายจะเป็นนางโลมที่ผ่าน
บุรุษมามาก ทว่าเขากลับเพื่อฝันไปไกลแล้ว ร่างกายหอมหวานที่
ไม่ทำให้เขารังเกียจ ไหนจะใบหน้าที่กระซกหัวใจเขาไปตั้งแต่แรก
เห็น ชายหนุ่มใส่ชื่อไหนเลยจะทันคิดเป็นอื่น

ระหว่างที่ลู่ไปได้แผ่นหลังเรื่อยลงไปนอนบนที่กายอ่อนนุ่ม สติ
ของเขาก็กระเจิงไปหมดจนกัญไม่กลับ เขาไม่เคยได้สัมผัสกับความ
หลุดร่อนเช่นนี้เลย หลางหวังเหลือครางเสียงต่ำออกมาขณะที่โดน
รู้ว่าฝ่าฝืนลับบนแผ่นหลัง เขาตัดสินใจแล้ว ไหน ๆ เขาก็ไม่ได้เป็น
ที่คาดหวังอะไร เช่นนั้นจะตบแต่งนางโลมสักคนเป็นชายาก็คงไม่มี
ใครคัดค้านแน่!

“เดี๋ยวก่อน... ท่านรีบร้อนเกินไปแล้วนะ”

เมื่อมาถึงจุดที่ความเร่าร้อนปะทุอย่างหนัก รู้ว่าจำต้อง
ดันแผงอกของชายหนุ่มเพื่อปรามให้เขาใจเย็น อีกฝ่ายเอาแต่จวบ
แล้วก็จับกันเขาอย่างดุเดือด ท่าทางเช่นนี้คล้ายไม่เคยนอนกับใคร
มาก่อนอย่างนั้น รู้ว่าเริ่มเะใจบางอย่าง จึงแก้งัดงวงเวลาเพื่อ
ถามไปเรื่อยเปื่อย

“นี่ท่าน... เมื่อวันก่อนท่านส่งดอกเหมยกุ้ยให้ข้าหรือไม่”

นี่เป็นรหัสลับชั้นที่สองซึ่งเขากับคนในจดหมายตกลงกัน
เอาไว้ หากบุตรรหัสลับนี้ออกไป ต่างฝ่ายจะรู้ได้ทันทีว่าถึงเวลา
จริงจิงแล้ว ทว่าหลางหวังเหลือได้ยั้งดั่งนั้นกลับท่าหน้าตาใส่ชื่อ
เจือด้วยความค้างคาสับสน ช่างเหมือนสุนัขตัวโตตัวหนึ่งที่โดน
เจ้านายสั่งให้รอ

“เอ่อ... ข้าเพิ่งเคยพบเจ้าครั้งแรก จะเคยส่งดอกไม้ให้ได้
อย่างไร”

ชัดเจนเลยทีเดียว!

เงาดำพาดผ่านใบหน้างามไปครึ่งแถบ นี่เขาจำคนผิวดจน
เกือบมอมครั้งแรกของตนให้ใครก็ไม่รู้อย่างนั้นหรือ นำอับอาย
ขายหน้าเป็นที่สุด!

ความวาบววมที่อบอวลในห้องก่อนหน้านั้นมลายสิ้น เช่น
เดียวกับท่าทางอ่อนหวานของรั้วหว่า ตอนนีที่กลางหวังเหลี่ยเห็น
ก็คือจากคนงามกลายเป็นนางพญาน้ำแข็ง แค่ตัวตวยตามอง
มาที่เดียว ส่วนที่คิกอยู่ของเขาก็ฝ่อกลับมาสงบเสงี่ยมเจียมตัว

ร่างบางลุกขึ้นจัดเสื้อผ้าของตัวเองด้วยความหงุดหงิด
กระนั้นก่อนที่สมองจะตึงต๊อบเสื่อให้เข้าที่ รั้วหว่าก็ตึงกลางหวัง-
เหลี่ยเข้ามาจูบอีกครั้ง และครั้งนี้เด็กหนุ่มก็หาได้แสวงทำเป็นอ่อน
ต่อโลกไม่ ปลายลิ้นของเขาขยับอย่างเชี่ยวชาญจนสติของชายหนุ่ม
ประหนึ่งล่องลอยอยู่บนบุยุเมฆ

แน่นอนว่าเขาไม่ได้จูบด้วยความพิศวาส เมื่อใบหน้าทั้งสอง
ห่างจากกันก็มีเส้นสีเงินเชื่อมระหว่างริมฝีปากดูยั่วยวน หลาง-
หวังเหลี่ยเอามือลูบริมฝีปากด้วยแววตาเคลิบเคลิ้ม อีกฝ่ายทำ
เช่นนี้แปลว่า... เขายังมีหวังได้สละความบริสุทธิ์อยู่ใช่หรือไม่

“อีก”

ฝันสลายอย่างรวดเร็วราวกับพายุพัด พริบตาเดียวความซา
ก็แล่นจากปากไปที่วรวง ยาพิษสูตรลับของรั้วหว่าผนึกการ
เคลื่อนไหวของชายหนุ่มเอาไว้อย่างรวดเร็ว

หลางหวังเหล่ย์เบิกตากว้าง ลู่ ๆ นางโลมที่เจอข้างถนนก็มาทำกับเขาเช่นนี้ จะให้คิดเป็นอื่นก็คงยากแล้ว เขากำลังจะโดนปล้นทรัพย์สินแน่ ๆ!

ใจหนึ่งอยากบอกคนงามว่าเขาเป็นยาจก มีแต่ตำแหน่ง ไม่มีเงินทอง ทว่าก่อนจะพูดอะไรออกไป ชายหนุ่มก็ต้องตาถลนอีกครั้ง ด้วยคนงามยังไม่จัดسابเสื้อให้เรียบร้อย จึงทำให้เห็นไปถึงไหนต่อไหน หน้าอกที่แบนราบนั้น... ตะแคงมองก็ยังรู้ว่าเป็นหน้าอกบุรุษ!

“จะ...เจ้าเป็นหนุ่มรูปงาม!”

รื้อหว่าก้มลงมองหน้าอกตัวเอง ให้ตายเถิด! เขาลืมจัดเสื้อผ้าตัวเองให้เรียบร้อย ในเมื่อเจ้าคนนี้หาโชคนี่เขาตั้งตารออีกฝ่ายก็ไม่ลืมติได้เห็นเรือนร่างของเขา! รื้อหว่าพลันเอานิ้วจิ้มตาร่างสูงจนเจ้าตัวทำหน้าอยู่เหมือนดอกเบญจมาศเหี่ยว ๆ คนเราพอผิดหวังจากที่มองในแง่ดีสุดก็กลับเป็นตรงกันข้าม นี่เมื่อครู่เขามองว่าบุรุษคนนี้ช่างหล่อเหลาน่าคบหาไปได้ได้อย่างไร

สภาพน่าสมเพศจนรื้อหว่ารู้สึกแยกกับตัวเองยิ่งขึ้นไปอีก นี่เขาเกือบอ้าขาให้คนโง่มเช่นนี้หรือ เอาเถิด การดูแลคนอื่นฝ่ายไม่ได้ทำให้เขาได้คำตอบ ถึงอย่างไรเจ้าตัวก็มีหยกพกชิ้นนั้นอยู่กับตัว สิ่งนั้นย่อมหมาหมายถึงชายหนุ่มคนนี้เกี่ยวข้องกับคนที่เขารอคอยหลังสงบโทสะได้ รื้อหว่าก็ปรายสายตาเย็นชามองหลางหวังเหล่ย์

“ยาซาของข้าทำให้เจ้าขยับปากได้อย่างเดียว บอกมาว่าเจ้าไปขโมยหยกพกมาจากใคร!”

เข็มอาบยาพิษยาวเท่านี้ขี้ถูกดึงออกมาจากปิ่นปักผม หาก

เจ้าคนผู้นี้คิดเปล่งเสียงร้องเรียกคนมาช่วย เขาก็พร้อมจะปลิดชีพทิ้งโดยไม่ลังเล โชคดีของหลวงหวังเหลือยี่ที่เริ่มจะหัวไวถูกจิ้งหะขึ้นมา ซायหนุ่มนึกถึงหยกพกที่ร่ำไห้ว่าเอ๋ยถึงก็ปะติดปะต่อเรื่องราวได้ทันที จากสีหน้าสับสนและสลดก็เปลี่ยนเป็นสมเพชตัวเองในเวลาอันสั้น

“พี่ชายข้ามอบให้เป็นของขวัญ... ดูท่าเขาคงวางแผนกลับแกลังช้าอีกแล้ว”

เป็นเช่นนั้นเสมอ

เพราะเขาเป็นคนไร้ค่า จึงถูกมองเป็นเครื่องสร้างความบันเทิงของเหล่าพี่น้อง

คำตอบนี้ร่ำไห้ความคิดตามแล้วก็รับไม่ได้ที่สุด เด็กหนุ่มกระซอกผมอีกฝ่าย จ่อเข็มเข้าที่ลำคอชนิดที่ห่างเพียงคืบ เข็มพิษสีเงินเงาวาวสะท้อนแสงจากโคมไฟในห้องดูไม่ควรทำทายเป็นอย่างยิ่ง

“เจ้าพุดจาไร้สาระอะไรอยู่! จะบอกว่าหลวงหลี่จินใช้ข้าเป็นเครื่องมือกลับแกลังเจ้ารี!”

การที่หนุ่มรูปงามคนหนึ่งเอ่ยชื่อพี่ชายของตนออกมาด้วยท่าทางองอาจนั้น หลวงหวังเหลี่ยย้อมไม่คาดคิดมาก่อนจริงๆ ปกติหนุ่มรูปงามแห่งแคว้นต้าหลางต่างก็ถูกกดฐานะให้ต่ำต้อยโฉนเลยจะกล้าเรียกชื่อบุรุษที่มีวิชายุทธ์ห้วนๆ เช่นนี้

“ข้า... คิดว่าคงเป็นเช่นนั้นนั่นละ จะว่าไปท่านพี่หลี่จินก็ไม่ได้ต่างจากพี่ๆ คนอื่น เขามองว่าข้าเป็นคนไร้ค่าที่เหมาะสมแก่การกลับแกลัง”

เมื่อฟังบุรุษออกสามศอกตัวโตพูดจาวกับตัวเองเป็นเด็กสาวไร้ทางสู้เช่นนี้แล้ว คิ้วของร้วหว่าก็กระตุกไม่หยุดทีเดียว เขาที่เป็นหนุ่มรูปงามยังดูเข้มแข็งกว่าคนตรงหน้าเสียอีก กระนั้นก็สมเพชไว้ก่อน ดวงตาคมสยวาววับขึ้นมา เขาเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว ขอยืนยันอีกเรื่องเดียวเท่านั้น...

“เมื่อไม่กี่วันก่อนหลวงหลี่จิ้นได้ยื่นเรื่องช่วยเหลือนักเรียนเกี่ยวกับการเพาะปลูกอย่างชาญฉลาดใช่หรือไม่”

หลวงหวังเหล่งยงลงไปชั่วคราว แต่ก็ตอบ

“ใช่ เขาเสนอวิธีการเพาะปลูกที่ช่วยรักษาคุณภาพดิน ผลคือได้รับคำชมเชยต่อหน้าผู้คนในที่นั้นยกใหญ่”

ร้วหว่าขยับเขม้พิชออกห่างจากลำคอหลวงหวังเหล่งเล็กน้อย

“แล้วเขาก็ไม่ได้บอกสินะว่า... ใครเป็นคนสอนเขาเรื่องนั้น”

หลวงหวังเหล่งเริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้ ขณะที่ยาชาเริ่มจะหมดฤทธิ์ เขาก็ยังนั่งเฉยพรางมองหน้าคนงามอย่างหวาด ๆ

หนุ่มรูปงามคนนี่นี่เองที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของท่านพี่ของเขา ฉลาดเฉลียวและงดงาม... คุณสมบัตินี้หากเป็นสตรี... พี่ชายของเขาอย่าต้องยกตำแหน่งชายาให้อีกฝ่าย ทว่าเพราะเกิดเป็นหนุ่มรูปงาม อ่า...

หลวงหวังเหล่งกระแอมเพื่อระบายความอึดอัดในใจ เขาไม่กล้าบอกว่าร้วหว่าน่าสงสาร

คนที่ทำสีหน้าอำมหิตเช่นนั้น... เขาสงสารไม่ลงหรอก!

“ดี! ดีนักหลวงหลี่จิ้น! วันนี้เจ้าหักหลังข้า วันหน้าข้าจะทำให้

เจ้ากระอักเลือดตายอยู่แทบเท้าข้า!”

สายตาของร้วหว่าที่มองกลางห้วงเหลยเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง จากที่เย็นชาพร้อมสังหารตาไม่กะพริบ ใบหน้าที่ทำให้ชายหนุ่มตกประหม่ากลับเจือแววอ่อนโยนขึ้นสองส่วน

น่าเสียดายที่ร่างสูงตระหนกแล้วว่ากุหลาบดอกนี้มีหนามแหลมยิ่งกว่าเข็ม จะให้รู้สึกสบายใจกับรอยยิ้มนั้นนะหรือ บอกให้เขาไม่ปัสสาวะรดจะดีกว่า!

“เจ้าเป็นน้องชายของหลงหลี่จินสินะ”

ร้วหว่าเอียงคอเล็กน้อย ปลายนิ้วได้ตามสันกรามของชายหนุ่มอย่างเฝ้าหยอก หน้าตามีส่วนคล้ายขนาดนี้ถ้าไปเขาก็ไม่ได้ต้องการคำตอบ มือทำเป็นลูบไล่อ่อนโยน แต่สมองก็คิดแผนการไปแล้วสามขั้น

“เช่นนั้นน้องชายก็จงร่วมมือกับข้าเพื่อผู้เกียรติของท่านคืนมาเถิด!”

“...”

แล้วเขาเลือกอะไรได้หรือไม่!

สอง ว่าที่ชายาใจเหียม

วันรุ่งขึ้น

ข่าวคราวเจียบหายจนน่าประหลาด สิ่งที่เกิดขึ้นกับหลวง-
หวังเหล่นั้นแท้จริงเป็นแผนการกลั่นแกล้งที่หลวงหลี่จินคิดขึ้น
เพราะก่อนหน้านี้มีอยู่ช่วงหนึ่งที่เขากำลังอัปจนหนทาง ไม่รู้ว่าจะ
แสดงความสามารถให้ขุนนางอื่น ๆ เห็นว่าตัวเองมีตัวตนอย่างไร
มันน่าสมเพชสิ้นดี ทั้งที่เขากับพี่ชายเกิดจากคู่เสียนเพย ซึ่งตระกูล
คู่ก็คือตระกูลขุนนางใหญ่ที่ช่วยเพิ่มบารมีแก่ฮ่องเต้ ทว่าชาติ
ตระกูลกลับไม่มีผลใด ๆ ต่อผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์มังกรเลยสักนิด

หากเก่งด้านวิชายุทธ์ แต่ไร้ซึ่งความสามารถในการปกครอง
ก็ไม่มีโอกาสได้เป็นองครักษ์ทายาท หลวงหลี่จินแหยงหน้าขึ้นเมื่อ
ใด เป็นต้องกัดฟันด้วยความเจ็บใจในโชคชะตาของตัวเอง

ในช่วงเวลาที่เขาคิดว่าจะถอดใจนั้นเองก็มีจดหมายน้อย
ส่งมาถึงเขา ที่แรกที่เปิดอ่านหลวงหลี่จินคิดว่าคนเขียนคงเป็นหนึ่งใน

ในนางสนมซึ่งหวังหาที่พึ่งพิง กระนั้นหลังจากลองได้ตอบจดหมายกับคนคนนั้นเล่น ๆ โดยที่ไม่ได้คิดอะไรมากหลายครั้ง หลางหลี่จิ้นก็พบว่าตัวเองค้นพบเพชรเม็ดงามเข้าแล้ว

อีกฝ่ายมีสติปัญญาและไหวพริบน่าเลื่อมใสนัก อีกทั้งดูจากน้ำหนักรวมมือ จึงทำให้รู้ว่าเป็นคนอ่อนไหวแต่เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวในเวลาเดียวกัน สตรีที่ทรงความสามารถขนาดนี้หลางหลี่จิ้นรู้สึกหลงใหลทันทีที่ยังไม่เคยพบหน้า หลางหลี่จิ้นเขียนจดหมายสัญญาจะแต่งงานด้วยเลยทีเดียว

ทว่าต่อมาฝันของชายหนุ่มก็มีอันต้องพังทลายลง คนผู้นั้นที่เขาให้ไปสืบตัวจริงมา ความจริงแล้วไม่ใช่สาวงาม แต่เป็นหนุ่มรูปงาม! ชนชั้นที่ต่ำที่สุดของแผ่นดินนี้เชียวนะ!

จากความผิดหวังก็กลายเป็นความรู้สึกเสียหน้าอย่างมาก หลางหลี่จิ้นกำหยกสลักลายมังกรเคียงหงส์เตรียมเอาไว้อย่างขุ่นเคือง ประจวบเหมาะกับการที่หลางหวังจวินพี่ชายร่วมมารดาของเขามาหา อีกฝ่ายมาขอให้เขาไปร่วมแผนกลั่นแกล้งน้องแปด หลางหลี่จิ้นจึงไม่ลังเลที่จะใช้ของที่มีอยู่ หาความบันเทิงให้ช่วยบรรเทาความผิดหวัง

เรื่องราวทางฝั่งหลางหลี่จิ้นเป็นเช่นนี้ สิ่งที่เขาคาดหวังในเช้าวันรุ่งขึ้นก็คือการที่หลางหวังเหลย์โผล่มาตัดพ้อว่าตัวเองโดนหนุ่มรูปงามหลอกเอา กระนั้นกลับไม่เกิดขึ้น

ไม่เพียงหลางหวังเหลย์จะไม่ไว้วางใจอะไร ไม่กี่วันต่อมาเจ้าองค์ชายไร้วัดตนนั้นยังประกาศแต่งงานกับหญิงสาวไร้สกุลรุนชาติผู้หนึ่งอีกด้วย!

คนอื่นอาจจะแปลกใจจนแทบตกเก้าอี้ ทว่าหลวงหลี่จิ้น กลับรู้สึกหนาวสั่นหลังขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ

“อากาศที่นี่ช่างสดชื่นจริง ๆ นะ ข้าโตมาในย่านเริงรมย์ ก็เลยชินกับกลิ่นยาสูบกับเครื่องหอม”

เมื่อเข้ามาในตำหนักอย่างแรกที่หลวงหวังเหล่งทำคือลาก ร้วหว่าเข้าห้องนอน แน่นอนว่าคงมีข้ารับใช้เอาไปนินทาแน่ แต่ ช่างคนเหล่านั้นเถิด เขาเองก็มีข่าวลือแยะ ๆ มากมายอยู่แล้ว เพิ่ม ขึ้นอีกเรื่องจะเป็นอะไรไป

หลังจากปิดประตูแน่นหนา ชายหนุ่มก็รีบถอดเสื้อออกจน เปลือยท่อนบน เป็นคนอื่นคงตระหนกคิดไปทางเรื่องชวนหน้า ร้อน แต่ร้วหว่ากลับหัวเราะชอบใจ เกือบจะตบเข่าดังชาติใหญ่ ชายหนุ่มคนนี้ตัวใหญ่เสียเปล่าทว่าใจปลาชิว้นัก

“อะไรของเจ้านะ กลัวตายขนาดนี้เลยรี”

“เพราะใครซู่ข้าเอาไว้ตั้งแต่แรกเล่า! รีบ ๆ ให้ยาถอนพิษข้า มาได้แล้ว!”

เขากัดฟันพูดโดยที่ร่างกายมีเหงื่อไหลชุ่มชื้น เขาหาได้เห็น ด้วยกับแผนของร้วหว่าไม่ จึงถูกคนตัวเล็กใช้พิษเล่นงานจน ปฏิเสธไม่ได้ ซึ่งพิษที่ร้วหว่าใช้นั้นหาได้เป็นพิษที่ส่งผลถึงตาย แต่อย่างไร มันก็แค่... ทำให้คนที่ได้รับพิษเต็ม ๆ รู้สึกเจ็บตาม ข้อต่อเป็นพัก ๆ เท่านั้น แน่นอนว่าในมุมคนใช้ขอมบอกว่าก็แค่ ปวดเมื่อย ส่วนคนโดนจะเป็นอย่างไร... ดูจากสีหน้าผินทนของ หลวงหวังเหล่งก็แล้วกัน

เมื่อเห็นว่าอาการของหลวงหวังเหล่ยกำเริบจนต้องเกร็งร่างกาย กลั่นความเจ็บเอาไว้ รื้อหว่าก็ไม่ได้ทำเป็นสนุกบนความทรมาณของผู้คนอื่นอีก เด็กหนุ่มดึงปืนเงินอันหนึ่งออกมาจากมวยผม จากนั้นก็บิดหัวหงส์บนปืนให้กลไกทำงาน

กรีก!

เมื่อมีเสียงดัง รื้อหว่าก็ดึงเข็มอาบยาถอนพิษออกมาจากปืนได้ หลังจากที่ถูกดบปลายแหลมเข้าที่หลังคอกของหลวงหวังเหล่ยกแล้ว อาการของเจ้าตัวจึงค่อยทุเลาลง

“บอกไว้ก่อนว่าเดี๋ยววันพรุ่งเจ้าก็กลับไปปวดเหมือนเดิม นี่เป็นแค่ยาระงับชั่วคราวเท่านั้น”

หลวงหวังเหล่ยกถึงตาใส่คนงามทันที

“ข้ารู้แล้วว่าเจ้าน่ะเจ้าเล่ห์ขนาดไหน ไม่ต้องย้ำกันหรอก!”

ผลของการขึ้นเสียงนั่นคือ รื้อหว่าจับองค์ชายแปดดัดแขน ทั้งที่ใบหน้ายังยิ้มแย้ม

“โอ๊ย ๆ ๆ ๆ ข้ายอมแล้ว ๆ ยกโทษให้ข้าด้วย!”

คำขอโทษลดความอ้ามहितของรื้อหว่าได้ชะงัดนัก เด็กหนุ่มยอมปล่อยองค์ชายแปดให้เป็นอิสระ จากนั้นจึงทิ้งตัวนั่งลงบนเตียง เรื่องการพาตัวเองเข้ามาในวังนั้นง่ายกว่าที่เขาคิดเอาไว้มากนัก

นึกไม่ถึงว่าแท้จริงแล้ววันนี้จะมีองค์ชายถึงแปดองค์ ไม่สิ รื้อหว่ามองร่างสูงที่กำลังแต่งตัวก็พลันถอนหายใจ เมื่อวันนั้นที่เขาปฏิญาณว่าจะล้างแค้นหลวงหลี่จิ้นให้ได้ เขาก็ลองตรวจสอบร่างกายของหลวงหวังเหล่ยกอย่างละเอียด ทีแรกเขาหวังว่าอีกฝ่าย

จะเป็นแค่องค์ชายที่ไม่ค่อยเก่งกาจและซื่อป้อ ทว่าจับซีฟจระเอย
วัดมาตรพลังเอย... ทำหมดแล้วก็สัมผัสถึงพลังยุทธ์ไม่ได้แม้แต่
เศษเสี้ยว ชัดเจนว่าหลวงห้วงเหล่เป็นคนไร้ค่าที่ฝึกวิชายุทธ์ไม่ได้
เหมือนหนุ่มรูปงาม

หรือว่าหลวงห้วงเหล่จะเป็นหนุ่มรูปงามที่ดันเกิดมาตัวโต
เป็นควายตึกกันนะ

“นี่เจ้านะ ถอดเสื้อผ้าอีกทีซิ!”

ร่างสูงถอยไปจนเกือบจะตกเตียงด้วยความเร็วเทียบเท่า
กระต่ายป่า ต่อจากนั้นหลวงห้วงเหล่ก็รีบยกสองมือขึ้นมาปิด
แผงอกตัวเอง ทำทางเอย สายตาเอย... ใครไม่รู้มาเห็นคงคิดว่า
ร้วหว่า เป็นโจรใจทรามที่คิดจะล่วงเกินชายหนุ่ม สภาพไม่น่าดูของ
บุรุษแท้ ๆ ตรงหน้าเริ่มส่งผลต่อสมองของร้วหว่าแล้ว ทั้งที่แต่เดิม
เขาฝึกสมาธิให้ตัวเองใจเย็นมาตลอด ทว่าเหมือนหลวงห้วงเหล่
จะเกิดมาเพื่อทลายขีดจำกัดนั้นจนหมดสิ้น

ฟีบ!

ด้วยความที่โตะปะทะ ร้วหว่าจึงลงมืออย่างไร้ความปราณี
ท่อนแขนเล็ก ๆ ที่เหมาะจะแสดงระบำนั้นมีเรียวแรงแรงมากนัก
กระนั้นถ้ารู้เหลี่ยมมุมดี ๆ การจะล้มคนตัวโตที่ไม่มีพลังยุทธ์ก็ไม่ใช่
เรื่องยากแต่อย่างใด ในกรณีนี้ร้วหว่าทำได้ตั้งใจนึกไม่มีผิดเพี้ยน
เริ่มแรกเพียงดึงเชือกผูกม่านเตียงออก แล้วตัวดำเข้าที่ขาของอีก
ฝ่าย จากนั้นออกแรงกระตุกมากสักหน่อย เท่านั้นหลวงห้วงเหล่
ที่ไม่ทันตั้งตัวก็ลงไปก้นกระแทกจนระบมอยู่ที่พื้น

“โถ้ย!”

“ฮึ!”

เป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ที่หลวงหวังเหลี่ยถูกเจ้าของดวงดาวสวย
คุณันดาว่าน่าสมเพชโดยไม่ต้องใช้เสียง

เมื่อขัดขึ้นไม่ได้ชายหนุ่มก็กำเสื่อตัวเองแน่น อย่างน้อยถ้า
จะต้องถูกหนุ่มรูปงามรังแก เขาก็ขอรู้หน่อยเถิดว่าเป็นเพราะเรื่อง
อันใด เขาคิดแล้วก็ถามออกไปทันที ซึ่งคำตอบของรัวร์หว่าก็ทำให้
หลวงหวังเหลี่ยแทบจะร้องไห้

“ก็เพื่อพิสูจน์ว่าเจ้าเป็นบุรุษแท้ ๆ หรือหนุ่มรูปงามนะสิ!
นิสัยอ่อนแอ ใจเสาะ ทั้งยังไร้พลังยุทธ์เช่นนี้ บางทีตอนเกิดหมอ
หลวงอาจจะไม่ได้ตรวจเจ้าให้ดีก็เป็นได้”

“ข้าว่าเจ้านั้นละที่แข็งแกร่งเกินไป แน่ใจนะว่าเจ้าเป็นหนุ่ม
รูปงามจริง ๆ นะ”

คำตอบของรัวร์หว่ามาพร้อมกับการขีดหน้าขึ้นด้วยความ
มั่นใจเกินร้อย

“ฮึ! เห็นความงามที่สยบทั้งชายและหญิงของข้าแล้ว เจ้ายัง
สงสัยอะไรอีกรี!”

ให้ตายสิ! อีกฝ่ายไปเอาความมั่นใจเหล่านั้นมาจากไหนกัน
นะ...

อีกอึกสักพักหลวงหวังเหลี่ยก็พ่ายแพ้ต่อสายตาคาดคั้นนั้น
เขาจำยอมถอดเสื่อผ้าออกอีก เหลือแต่ผ้าพันปกปิดเบื้องล่างไว้
น่าเศร้าที่การตรวจเพศก็ต้องเปิดเผยทั้งหมด!

“เฮ้อ...”

ท่าทางเหมือนเด็กที่โดนกลั่นแกล้งจนอยากจะร้องไห้วิ่งไป

ชอบมารวดาของอีกฝ่ายช่างมีอานุภาพรุนแรงนัก แม้แต่คนที่ไม่เห็นใจใครง่าย ๆ อย่างร็วหัวยังรู้สึกผิติดขึ้นมาเล็กน้อย กระนั้นในตอนนี้จะมาบอกว่าไม่ตรวจแล้ว หลางหวังเหล่ยจะรู้สึกตัวเองถูกแก้งให้ยับยั้งยิ่งกว่าเดิม ดังนั้นเพื่อถนอมน้ำใจของค์ชายแปดร็วหัวจึงขยับเข้าไปนั่งใกล้ ๆ แล้วทำทีเป็นตรวจร่างกายทั่วไปเท่านั้น ซึ่งระหว่างสัมผัสชีพจรของชายหนุ่มนี้เอง ร็วหัวก็ได้พบสิ่งผิดปกติ!

โดยทั่วไปแล้วผู้ที่มีพลังยุทธ์ จังหวะการหายใจและชีพจรจะแตกต่างจากคนธรรมดา หนก่อนที่ตรวจร่างกายครั้งแรกคงเป็นเพราะความหงุดหงิด ทำให้ร็วหัวตรวจพลาดบางอย่างที่สำคัญไป เขาได้แต่ตำหนิตัวเองในใจกับความสะเพร่านั้น

ที่แท้ของค์ชายแปดผู้รั้วตัวตนไม่ใช่คนไร้ค่า ภายในร่างกายของชายหนุ่มมีกระแสพลังยุทธ์เบาบางไหลเวียนอยู่!

ตอนนี้ขอมองของค์ชายแปดอีกครั้งก่อน นิสัยและการแสดงออกของหลางหวังเหล่ยไม่ใช่การแสดงแน่นอนอน หากไม่แล้วเขาคงถูกสังหารตั้งแต่เปิดเผยว่าตัวเองเป็นหนุ่มรูปงามในคืนนั้น ซึ่งชี้ชัดว่าแม้แต่หลางหวังเหล่ยเองก็ไม่รู้ว่าตัวเองมีพลังยุทธ์ไหลเวียนอยู่ในร่าง เพราะข้อมูลไม่เพียงพอที่จะวิเคราะห์อะไรได้ ร็วหัวจึงเปิดปากถามทันที

“เจ้าเคยเข้ารับการทดสอบพลังยุทธ์บ้างหรือไม่”

“ตัวข้าไม่มีพลังอะไรให้ทดสอบ จะไปทดสอบได้อย่างไร เจ้าตรวจเสร็จแล้วหรือยัง ข้าจะสวมเสื้อผ้าแล้วนะ...”

อีกฝ่ายทำหน้าที่เหมือนสุนัขโดนแย่งอาหารอีกแล้ว ร็วหัว

กลอกตาหลายตลบ เขากำลังจะช่วย เพราะฉะนั้นอย่ามาทำ
เหมือนเขาเป็นนอสุรใจร้ายจะได้หรือไม่!

“เจ้าคิดว่านุรุษตัวโตเช่นเจ้าทำท่าทางแบบนี้แล้วนามอง
หรือ รีบ ๆ แต่งตัวแล้วไปตำหนักวัดพลังยุทธ์กับข้า”

“ตำหนักวัดพลังยุทธ์? ที่นั่นเปิดรับเฉพาะเด็กอายุไม่ถึง
สิบห้าปี และจอมยุทธ์ชั้นยอดยุทธ์ตั้งแต่ขั้นห้าขึ้นไปเท่านั้นนะ ข้า
เข้าไปไม่ได้หรอก...”

ชายผู้นี้เห็นว่าตัวเองต่ำต้อยจนเกินเยียวยาจริง ๆ เออะอะ
ก็ทำหน้าที่เหมือนดอกไม้ต้องฝน ร่ำร่ำจะร้องไห้หน้าตาแตกเสมอ
ร่ำว่ารำคาญคนเช่นนี้มากที่สุด แต่จะให้ทำอย่างไรได้ เขาเหลือ
ตัวเลือกสำหรับการล้างแค้นแค้นนี้ สวรรค์เมตตาให้ออกาสมาถึงมือ
แต่ไม่คว่ำก็โง่เต็มที

หลังจากที่ฟังกองศ์ชายแปดคร่ำครวญและนวดขมับเสร็จแล้ว
ร่ำว่าก็ตอบกลับประโยคหนึ่งด้วยน้ำเสียงเรียบ

“เจ้าลืมนึกอีกกลุ่มที่ได้รับสิทธิพิเศษนะ ‘เชื้อพระวงศ์’ เอง
ก็เป็นกลุ่มคนที่จะเข้าวัดระดับพลังยุทธ์เมื่อไรก็ได้ ไหนตอบมาซิ
ว่าเจ้าเป็น ‘เชื้อพระวงศ์’ หรือไม่”

“ข้า...”

กลางหวังเหลือที่ถูกมองราวกับเป็นคนโง่ถึงกับนั่งเป็น
เบือใบ ที่ร่ำว่าพูดมาก็ไม่ผิด หากเป็นเชื้อพระวงศ์แล้วจะไป
ทดสอบระดับพลังยุทธ์ของตัวเองเมื่อไรก็ได้ มันเป็นพิเศษ
ที่กลุ่มสภาจอมยุทธ์ผู้ดูแลตำหนักวัดพลังยุทธ์ตั้งขึ้นเพื่อเอาใจ
พระบิดาของเขา

เรื่องนี้คนทั่วไปอาจไม่รู้ แต่ฮ่องเต้ผู้ได้ชื่อว่ายี่สิบเก้าแกร่งที่สุดในประวัติศาสตร์ของแคว้นต้าหลางนั้น เพิ่งข้ามขั้นพลังยุทธ์ได้เมื่อไม่กี่ปีก่อน จากชั้นประเสริฐขั้นแปดไปเป็นชั้นประเสริฐขั้นเก้า แต่เดิมชั้นประเสริฐก็เป็นชั้นสูงสุด มีไม่ถึงห้าคนในแคว้นต้าหลางที่บรรลุถึงขั้นนี้ และฮ่องเต้ก็เป็นคนเดียวที่บรรลุขั้นสูงสุด

ในการเลื่อนขั้นพลังยุทธ์ ยิ่งขั้นสูงเท่าไรยิ่งเลื่อนขั้นได้ยากเท่านั้น คงไม่ต้องพูดถึงว่าการเลื่อนขั้นของฮ่องเต้ต้าหลางสร้างความตื่นตะลึงแก่จอมยุทธ์ทั่วไปแค่ไหน

เกริ่นเพียงเท่านี้ก็เกินพอ... รู้หว่าไม่รู้ให้หลงหวังเหล่เย่ย้อ้อ่างใด ๆ ออกมา หลังจากตรวจสอบให้แน่ใจกับพ่อบ้านของอีกฝ่ายว่าวันนี้ไม่มีกำหนดการอะไรเป็นพิเศษ เด็กหนุ่มก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดหนูที่ยังไม่ได้เปิดผ้าคลุมหน้าอีกครั้ง ส่วนหลงหวังเหล่เย่ เขาให้ปลอมตัวเป็นผู้ติดตามธรรมดาเพื่อไม่ให้เตะตาคนภายนอก

ทั้งสองใช้เวลาเพียงอดีตใจก็มาถึงหน้าตำหนักวัดพลังยุทธ์ แวบแรกก็เห็นสิ่งปลูกสร้างโอ้อ่าจากการกินภาชีราชฎรหลังนี้ รู้หว่าก็อดสะท้อนใจไม่ได้

สถานที่แห่งเกียรติยศเช่นนี้ ตัวเขา... ไม่เคยมีโอกาสแม้แต่จะฝันถึงด้วยซ้ำ ทว่าตอนนี้กลับจะได้เข้าไปในตำหนักวัดพลังยุทธ์แล้ว ถึงจะเข้าไปเพื่อพิสูจน์ว่าหลงหวังเหล่เย่มีพลังยุทธ์จริง ๆ หรือไม่ มันก็ยังเป็นโอกาสที่น่าจดจำสำหรับรู้หว่า

“ทำไมนี่ไปเล่า เจ้าเกิดกลัวขั้นมารี”

หลงหวังเหล่เย่พูดพลางหันไปมองอย่างมีความหวัง ทว่า

เพราะผ้าคลุมหน้าทำให้ชายหนุ่มไม่เห็นว่าร้วหว่ามีสีหน้าเช่นไร
รู้แต่ว่าหลังจากเขาพูดจบ ครูเดียวร่วงบางก็หลุดจากภวังค์แล้ว
เหยียบเท้าเขาเบาๆ เป็นการเตือน

ตอนนี้ถึงไม่เห็นหน้า เขาก็ลุกถึงคอแล้ว หลางหวังเหล่
ก้มหน้ารับชะตากรรม ก่อนจะพูดคุยแสดงตัวกับคนเฝ้าตำหนัก
วัดพลังยุทธ์จนได้เข้าไปในนั้น

ทั้งสองยืนอยู่ด้วยกัน ต่างฝ่ายต่างก็รู้สึกไม่ต่างกันเลย นี่
เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เข้ามาเห็นภายในตำหนักวัดพลังยุทธ์

ตรงกลางเป็นแท่นบูชาหยกสลักสวยงาม ด้านบนของแท่น
บูชาหยกมีลูกแก้วใสกระจ่างตั้งอยู่

ร้วหว่าพอทราบวิธีการทดสอบมาบ้าง จึงบอกให้หลาง-
หวังเหล่เอามือไปวางบนลูกแก้ว กระนั้นก่อนจะวางมือลงไป
หลางหวังเหล่ก็ยังลังเลและสับสนไม่หาย

“เจ้าว่าทำเช่นนี้จะมีประโยชน์จริง ๆ หรือ”

“เฮ้อ ตัวเจ้ามีอะไรให้เสียกันเล่า ไม่เห็นสายตาของคนเฝ้า
ตำหนักตอนที่ไต่ขึ้นว่าเจ้าคือองค์ชายแปดริ เขาดูแคลนเจ้าทั้งที่
ตัวเองต่ำศักดิ์กว่าอย่างไม่ปิดบัง”

พูดไปแล้วร้วหว่าก็อยากเล่นงานเจ้าคนเฝ้าตำหนักขึ้นมา
ตจิต ๆ เขาอาจจะปฏิบัติกับหลางหวังเหล่อย่างโหดร้าย แต่ชั่วดี
อีกฝ่ายก็เป็นเจ้าคนหัวอ่อนนที่ยอมให้เขาใช้ประโยชน์ คิดแล้วก็อด
มองไปที่ชายหนุ่มไม่ได้ ทั้งที่จะเอาเรื่องเขาไปฟ้องใครสักคนก็ได้
แต่ดันเลือกยอมเป็นฝ่ายด้อยกว่า ไม่รู้ว่าโง่หรือใจอ่อนจนเข้าชั้น
ขลาดเขลาที่ไม่รู้

“...เอาเป็นว่าเจ้าไม่มีอะไรจะเสียแล้ว มีพลังก็ดี ไม่มีก็เสมอตัว!”

ก็จริง

“นั่นสิ ก็แค่วัตพลังยุทธ์เท่านั้น!”

ทันทีที่ชายหนุ่มวางมือลงบนลูกแก้ว ก็ไม่มีเวลาแม้แต่จะสงสัยว่าต้องทำอะไรต่อ ลูกแก้ววัตพลังยุทธ์ที่ถูกออกแบบมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะเริ่มดูดพลังยุทธ์จากร่างของเขาทันที ซึ่งเมื่อกระแสพลังยุทธ์ในร่างเข้าไปเต็มเต็มในลูกแก้ว แสงก็วิ่งไปตามลวดลายบนแท่นบูชาหยกอย่างรวดเร็ว

“ชั้นยอดยุทธ์... ไม่สิ ตอนนี้ไปถึงชั้นประมุขแล้ว!”

กล่าวกันว่าหากมีพลังยุทธ์ระดับชั้นยอดยุทธ์ขั้นต้นก็นับเป็นนักผจญภัยที่มีชื่อแล้ว แต่ถ้าได้เป็นชั้นประมุขก็จะได้เป็นอาจารย์ผู้เป็นที่นับหน้าถือตา

รู้หรือยินดีจนเก็บรอยยิ้มเอาไว้ไม่อยู่ ที่แท้หลวงหวังเหล่ยไม่ใช่คนไร้ค่า! เด็กหนุ่มตีใจกับอีกฝ่ายได้ไม่เท่าไรก็ต้องตระหนักขณะที่เขาตีใจที่แถบบังบอกพลังยุทธ์ของหลวงหวังเหล่ยยังได้ขึ้นไปเรื่อย ๆ จนตะชอบชั้นปรมาจารย์

สีหน้าของหลวงหวังเหล่ยกลับเต็มไปด้วยความทรมาน รู้หรือริบจับข้อมือเจ้าตัว พบว่าร่างกายกำลังร้อนผ่าวราวกับถูกเผาไหม้ เท่าที่เคยได้ยิน... นี่ไม่ใช่สิ่งที่ควรเกิดขึ้นระหว่างการวัดระดับพลังยุทธ์แน่!

“อึก!”

หลวงหวังเหล่ยกระอักเลือดออกมากองใหญ่ทันทีที่รู้หรือ

ดึงมือเขาออกจากลูกแก้ววัดพลังยุทธ์ แสงในห้องดับลงจับปล้น
เหลือเพียงแสงตะเกียงเล็ก ๆ ที่อยู่เหนือคนทั้งสอง

“ข้า... ข้าไม่ได้ไร้พลังยุทธ์จริง ๆ...”

ในเวลาเช่นนี้ห้วงตัวเองก่อนเกิด!

รู้ว่าไม่ได้พูด แต่แสดงออกด้วยการมองค้อน แม้การยินดี
หลังรู้ว่าตัวเองไม่ได้เป็นคนไร้ค่า หลังจากอยู่แบบไม่กล้าฝันมาทั้ง
ชีวิต จะเป็นเรื่องที่น่าเข้าใจได้ กระนั้นสวัสดิภาพปัจจุบันของตัวเอง
ก็ควรมาเป็นอันดับแรกสิ!

พอตรวจสอบหลาย ๆ อย่างจนแน่ใจว่าหลวงหวังเหลี่ย
ไม่บุบสลาย รู้หว่าก็ได้ผลสรุป

“เจ้าถูกวางยาทำลายพลังยุทธ์ พอจะจำได้หรือไม่ว่า สมัย
เด็ก ๆ เคยมีใครเอาอะไรแปลก ๆ ให้เจ้ากินหรือไม่ สิ่งที่ยืนเข้าไป
แล้วทำให้รู้สึกคลื่นไส้อาเจียน มีอาการอาหารเป็นพิษนะ”

“ข้าโดนพี่ ๆ แก่งมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว พวกเขาใช้แผนวางยา
ในของกินก็หลายครั้ง ข้าไม่รู้หรือกว่าเป็นครั้งไหน”

องค์ชายที่ไหนจะอาภัพขนาดนี้ เขาเริ่มคิดแล้วว่าเลือก
คนผิด เขาเกิด เลือกไปแล้วเอาไปล้างน้ำคืนใครได้แล้ว รู้หว่านวด
ขมับเพื่อปรับอารมณ์ อยู่กับเจ้าหม้ายก็ใจเสาะต้องมีความ
อดทนประหนึ่งพระโพธิสัตว์!

“เอาครั้งที่ทำให้เจ้าคิดว่าตัวเองจะตายสิ!”

ครั้งนี้หลวงหวังเหลี่ยนั่งคิดไปนานกว่าจะเบิกตากว้าง
กระนั้นคิดได้แล้วก็ไม่กล้าพูดออกมา ละล้าละลังจนรู้ว่าต้องจัด
วิธีกุมมือพลางส่งสายตามุ่งมั่นไปให้มาใช้

“บอกข้ามาเถิด ข้าหวังจะใช้เจ้าเป็นเครื่องมือ แต่ข้าไม่ได้
ไว้คุณธรรมขนาดคิดจะใช้เจ้าเปล่า ๆ อยู่แล้ว ใครที่ทำร้ายเจ้า ข้า
จะเอาคืนให้เป็นเท่าตัว!”

รู้ว่ากล่าวอย่างจริงใจ เพราะเขาค้นพบแล้วว่าองค์ชาย
แปดเป็นคนดี ถึงจะใส่ชื่อและชื่อขาดไปสักหน่อย ทว่าเจ้าตัวไม่ใช่
คนที่สมควรถูกทำร้ายขนาดนี้ ขอเพียงอีกฝ่ายเลิกลังเลและรับ
ความช่วยเหลือจากเขา วันข้างหน้าหากเป้าหมายสำเร็จก็จะไม่
ต้องรู้สึกติดค้างกัน

ความจริงใจนี้หลวงหวังเหล่เองก็สัมผัสได้ เขาจึงทิ้งความ
ลังเลแล้วยอมพูดเสียงแผ่ว

“ครั้งหนึ่งตอนข้าอายุเจ็ดขวบ รัชทายาทเคยได้รับขนมเป็น
ของขวัญจากองค์หญิงแคว้นข้างเคียง มันเป็นของขวัญชื่อของแคว้น
นั้น เขาจึงเอามาแบ่งให้ข้ากับพี่ ๆ คนอื่น ตอนนั้นเหมือนข้าจะกิน
เข้าไปเป็นคนแรกแล้วก็ปวดท้องทันที คนอื่น ๆ จึงตัดสินใจไม่กิน
มัน”

สิ่งที่รู้ว่าเคยได้ยินก็ย้อนขึ้นมาในความคิด หลวงหวัง-
เหล่ตอนอายุเจ็ดขวบ... นับย้อนไปก็เป็นช่วงเวลาที่ยังอ่อนแอเลื่อน
ขึ้นพลังยุทธ์สำเร็จ และคัดเลือกองค์รัชทายาท หลวงหวังเหล่
ป่วยหนัก จึงเป็นคนเดียวที่ไม่ได้เข้ารับการทดสอบพลังยุทธ์ ซึ่ง
กว่าจะหายดีแล้วทำการทดสอบใหม่ ผลก็ออกมาว่าเป็นคนไร้พลัง
ยุทธ์เสียแล้ว

“ชัดเจนดีจริง ๆ!”

ไม่อาจทราบได้ทันทีว่า เหตุใดองค์ชายโตนววงยาแล้วเรื่อง

ยังเจ็บ ทว่าที่แน่นอนก็คือกลางหวังเหล่ย์โดนวางยาเพื่อตัดสิทธิ์ในบัลลังก์ ความจริงเป่าหมายอาจเป็นองค์ชายคนอื่นแต่กลางหวังเหล่ย์ดันช่วยที่สุกก็เป็นได้ เอาเถิด อย่างน้อยก็มีเรื่องหนึ่งที่น่ายินดี

กลางหวังเหล่ย์ไม่ได้ไร้ความสามารถ!

องค์ชายแปดชนลุกไปทั้งตัว เมื่อพบว่ารู้ว่ากำลังมองตนด้วยสายตาเป็นประกาย มันก็ชวนให้หวั่นไหวอยู่หรือ ทว่าเมื่อนึกถึงเรื่องที่ผ่านมา... เจ้าตัวทำสายตาเช่นนี้ย่อมหมายความว่าเขากำลังจะช่วย!

“มีคนตัดโอกาสเจ้า แสดงว่าเจ้ามีโอกาสมากกว่าใคร... ข้านี้ตาถึงไม่เบาเลยจริง ๆ นะ!”

“ฮ่า ๆ ๆ ถึงจะมีพลังยุทธ์ แต่ข้าใช้มันไม่ได้ จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า”

“ตอนที่อยู่ที่ตำหนักเจ้า ข้าได้กลิ่นสมุนไพรอบอวลไปทั่วอีกทั้งในห้องเจ้าก็มีตำราโอสถกองอยู่เต็ม ทั้งหมดนั้นบ่งบอกว่าเจ้าก็เป็นหมอยาคนหนึ่ง... มียาพิษก็ต้องมียาถอนพิษ เรื่องแค่นี้หมอยาย่อมตระหนักดีไม่ใช่รี!”

รู้ว่าเขาเขียนแผนการในหัวอย่างมีความสุข จนใบหน้าเปล่งประกายสดใส แวบหนึ่งกลางหวังเหล่ย์เกือบเคลิ้มไปเลยทีเดียว

“เดี่ยวแต่งกับเจ้าแล้วหาเรื่องออกไปเพียวกันดีกว่า! ข้าจะพาเจ้าไปหาท่านอาจารย์!”

อ้อ ถ้าแค่ไปหาคนที่พอจะแก้ปัญหาก็ได้ก็ไม่น่าจะช่วยอะไรนี่...

“จากนั้นพอเจ้าหายดีแล้ว ก็ถึงเวลาทำให้พวกที่รังแกเจ้า
พบกับหายนะกันเรียงตัว!”
น่ากลัว! พุดอะไรเช่นนั้นด้วยใบหน้าดงามได้อย่างไร
คนผู้นี้น่ากลัวเกินไปแล้ว!

สาม

พระชายาสดใหม่ไม่มีย้อมแมว

งานแต่งงานขององค์ชายแปดที่ได้ชื่อว่าเป็นคนไร้ค่านั้น แทบไม่มีแขกเลย เห็นได้ชัดว่าขุนนางทั้งหลายต่างยุ่งกับการประจบองค์ชายอื่น ๆ ด้วยเหตุนั้นในงานแต่งของหลวงหวังเหล่ย จึงมีเพียงชูกู่ยเฟยผู้เป็นมารดา หลวงหวังจวิน และหลวงหลี่จิ้น เท่านั้นที่เป็นแขกชั้นสูง นอกนั้นก็เป็นผู้คนตำแหน่งเล็ก ๆ ไม่กี่กลุ่มที่แวะมาตามมารยาท

เป็นงานแต่งที่เรียบง่ายจนไม่น่าเชื่อว่า เจ้าของงานคือองค์ชายที่เกิดจากสนมแสนรักของฮ่องเต้ และเป็นที่น่าอนงว่าคนที่ไม่พอใจกับงานนี้ที่สุดก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นตัวชูกู่ยเฟยนี่ละ ที่ต้องป็นหน้ายิ้มทั้งที่ใจนั้นร้อนเป็นไฟ

บุตรชายของนางนี้จะอยู่เจียบ ๆ เรียนรู้การเป็นหมอยาไปตลอดชีวิตไม่ได้หรือ ตัวนางแค่คลอดเด็กที่ไม่มีพลังยุทธ์อันใดเลย ออกมาก็ทำให้เป็นที่นิินทาจะแย่แล้ว วันนี้หลวงหวังเหล่ยยังคิด

ฉีกออกมาตราด้วยการแต่งสาวชาวบ้านเป็นชายาเอกอีก!

กระนั้นจะลงมือจัดการรื้อหัว ชูก๊วยเพยก็ไม่กล้า แผลงหรือ
ไม่ ทั้งที่อีกฝ่ายเป็นแค่เด็กสาวชาวบ้านธรรมดา แต่ตอนที่นาง
เรียกอีกฝ่ายมาคุย หวังจะกดดันให้รู้ฐานะของตนเอง แวดตา
และท่าทางรวมไปถึงน้ำเสียงของรื้อหัวกลับทำให้ชูก๊วยเพยหนาว
ไปถึงกระดูก

ด้านหลังหวังเหล่บุตรชายที่นักรักทำอะไรให้นางได้บ้าง
นะหรือ ไม่เลยสักนิด! เจ้าบุตรชายชั่วผู้นั้นเองก็โดนแม่หญิงงาม
ลุ่มเมือกกำไว้ได้อยู่หมัด รื้อหัวแทบจะเอ่ยแทนทุกคำพูด คิดถึง
ตรงนี้แล้วชูก๊วยเพยก็ได้แต่ปลงตกยกผ้าเช็ดหน้ามาซับน้ำตา

เอาเถิด บุตรชายได้เจอคู่ครองก็ดีแล้ว ถึงอย่างไรด้วยฐานะ
ตอนนี้นางก็ไม่ได้ขาดตกบกพร่องอะไร แม้คลอดเด็กที่ไร้พลังยุทธ์
แต่ยังเป็นทีโปรดปรานของฮ่องเต้ไม่เปลี่ยน หลังจากนั้นเพียงแค
พยายามรักษาภาพลักษณ์ที่ดีต่อไปก็น่าจะพอแล้ว

“คารวะชูก๊วยเพย”

“ไอ้ องค์ชายหลี่จิน องค์ชายหวังจวิน”

ในใจของชูก๊วยเพยอยากกรีดร้องแทบตาย เหตุใดแขก
มากมายไม่มีใครมาทักทายนาง แต่กลับเป็นบุตรชายของลู่เสียน-
เพย!

ใคร ๆ ก็รู้ว่านางไม่ถูกกับลู่เสียนเพยที่สุด!

“แหม นึกไม่ถึงว่าคนที่ได้ดื่มสุรามงคลก่อนข้าจะเป็นหวัง-
เหล่ยนะพะยะคะ!”

“ท่านพี่อย่าเสียมารยาท ขออภัยแทนพี่ชายข้าที่เขาเอ่ย

วาจาโฉบเฉี่ยวด้วยพะยะคะ”

ซุกุ่ยเพยได้แต่ยิ้ม ทั้งที่ด้าเจ้าสองคนตรงหน้ายาวเป็นพรวน
ในใจ คิดว่าไม่รู้หรือว่าตั้งใจมาหักหน้านางแทนมารดาของตัวเอง

หญิงวัยกลางคนที่ยังงามไม่สร้างคิดมองหาตัวช่วย ซึ่งนาง
ก็ไม่ผิดหวังแต่อย่างใด ช่วงที่องค์ชายทั้งสองเข้ามาทักทายนาง
บังเอิญตรงกับฤกษ์พอดี ทั้งงานจึงเจียบรอขึ้นชมบ่าวสาวกันอย่าง
เต็มที่

โดยเฉพาะกลางหลี่จินที่รอคอยเป็นพิเศษ เขาอยากจะ
แน่ใจว่าคนที่ใช้หลงหวังหล่ย์เป็นเครื่องมือในการพาเข้าวังคือ
รู้หรือว่าจริง ๆ ไม่ใช่คนที่บังเอิญชื่อเหมือนกัน อยากจะเห็นหน้าว่า
หน้าตาของคนที่เขาเคยเกือบจะหลงใหลนั้นเป็นอย่างไร

เกี่ยวเจ้าสาวถูกห้ามเข้ามา คนในงานต่างก็ลุ่นไปตาม ๆ กัน
ซึ่งอันที่จริง พวกเขาส่วนหนึ่งเดินทางมาเพื่อดูหน้าว่าที่ชายาของ
องค์ชายแปดโดยเฉพาะ

ใครบ้างไม่รู้เรื่องอาการกลัวเชื้อโรคจนต้องถือพรหมจรรย์
มานานจนอายุสี่สิบปี สตรีที่ทำให้คนกลัวเชื้อโรคถึงกับหายได้ต้อง
ไม่ธรรมดาแน่ ๆ และแล้วเวลาที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง เมื่อเจ้าสาว
ลงจากเกี้ยว เตรียมพร้อมจะทำการไหว้ฟ้าดินตามธรรมเนียม ร่าง
บางจึงต้องเดินผ่านหลายคนไปยังโต๊ะพิธี

“...”

แม้เจ้าสาวจะมีผ้าคลุมหน้าสีแดงปิดเอาไว้ตามพิธีการ ทว่า
ระหว่างที่ร่างบางก้าวเดิน ลมได้พัดผ้าคลุมหน้า คนที่อยู่ข้างทาง
ที่แหวกให้เจ้าสาวเดินย่อมเห็นใบหน้าอันเล็กน้อย ซึ่งชั่วขณะสั้น ๆ

นั่นก็กระซากลมหายใจคนมองไปได้

“รู้รึว่า...”

หลงหลี่จิ้นก็เป็นหนึ่งในนั้น เขาแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ผู้ที่ดังมาราวกับเทพธิดาผู้นั้นนะหรือคือร็วหัว เขารู้ว่าหนุ่มรูปงาม นั้นหน้าตาสะสวย จนบางทีก็สวยกว่าสตรีจริง ๆ ด้วยซ้ำ ทว่านี่มัน เกินไปแล้ว! คนที่หน้าตางดงามขนาดนี้อาศัยอยู่ในแคว้นต้าหลาง อย่างเงิบเงียบ ไม่เป็นที่กล่าวขานจนถึงตอนนี้ได้อย่างไร ไม่สิ ที่สำคัญไปกว่านั้น... เขาปล่อยขึ้นไปลมอันหลุดมือไปได้อย่างไร!

“หึ ๆ”

หลงหลี่จิ้นไม่ได้ตาผาดไปแน่ เทพธิดาที่ดังมายั้มหยันใส่ เขา พร้อมทั้งส่งสายตาเย็นยะเยือกมาให้ด้วย

ความห้วนไหวขององค์ชายเจ็ดถูกปิดทิ้ง แทนที่ด้วยความ กระวนกระวาย รอยยิ้มนั้นเพิ่งเป็นหลักฐานชี้ชัดว่าเจ้าสาวของ หลางหวังเหล่ย์เป็นใคร

งานนี้เขาไม่อาจจะทำเฉยได้... มีแต่ต้องกำจัดเท่านั้น!

สิ้นสุดพิธีการที่ต้องแสดงให้เห็นแก่คนภายนอกแล้ว ก็เป็นเวลาส่งป่าวสาวเข้าหอ ซึ่งทันทีที่พ้นสายตาผู้คน จากคูรักที่หวาน ซื่นก็เปลี่ยนเป็นคนละเรื่อง

หลงหวังเหล่ย์ที่ความจริงวิตกกังวลกับสายตาผู้คนมา ตั้งแต่งานเริ่ม ถอดหมวกเจ้าป่าวออกนั่งหน้าชิมอยู่บนเตียง ส่วน ร็วหัวนั้นยังไม่ถอดผ้าคลุมหน้า สายตาจับจ้องที่สุรามงคลนิ่ง ร่าง บางครุ่นคิดสิ่งใดอยู่ หลางหวังเหล่ย์เองก็เดาไม่ถูกนัก

“แผนการขั้นแรกของเจ้าผ่านไปได้ด้วยดีแล้ว เช่นนั้นข้าขอไปอาบน้ำก่อนนะ”

อาการกลัวเชื้อโรคกำเริบขึ้นมาตอนที่เห็นบรรดาแขกเต็มตึกแห่งนี้ หลางหวังเหล่ขยิบตาอยากจะทำน้ำแล้วเข้านอน เพื่อลืมเรื่องชวนปวดหัวทั้งหลายไปให้หมด

เมื่อไม่ได้ยินร่ำว่าเอาอะไรก็เลยเดินไปยังห้องอาบน้ำ พวกเขาจับใช้รู้ว่าเจ้านายที่ตัวเองรับใช้นั้นมีนิสัยอย่างไร ทันทีที่ หลางหวังเหล่เปิดประตูเข้าไปก็เจออ่างน้ำอุ่น สะอาดสะอาด และหอมกลิ่นสมุนไพรที่เขาทำเองกับมือ

ฝ่ายร่ำว่าที่ถูกสามีหมาด ๆ ปล่อยทิ้งไว้ในห้องหอดึงกับสบถในใจ

นี่องค์ชายผู้นี้ไม่มีความละเอียดอ่อนบ้างเลยหรือ!

หลังถอนหายใจเด็กหนุ่มก็ปลดผ้าคลุมหน้าแล้วถอดเครื่องประดับศิระอันแสนหนักอึ้งออก ไม่อยากเชื่อว่าเขาต้นหญ้าไหวกับบรรดาทาสงานแต่งงานชั่วขณะ ตอนที่ยังเป็นเด็กน้อย เขาเคยเห็นพี่น้องในโรงเตี๊ยมแสงจันทร์พบกับความรักที่ดีอยู่บ้าง และสีหน้ามีความสุขในวันที่ได้ขึ้นเกี้ยวเจ้าสาวของคนเหล่านั้นก็ทำให้ร่ำว่าอิจฉา เด็กน้อยในวันนั้นแอบฝันเสมอว่า สักวันหนึ่งตัวเองจะได้เป็นเจ้าสาวกับเขาบ้าง

การได้ไหว้ฟ้าดินกับชายที่ตนรักจนหมดใจ ได้จับจูงมือกันเข้าห้องหอ แน่แน่นอนว่าขณะที่นั่งลงบนเตียง ฝ่ายสามีจะต้องเลิกผ้าคลุมหน้าของเขาออกอย่างอ่อนโยน หลังจากดื่มสุรามวงคลกันแล้วก็ป็นช่วงเวลา...

“เฮ้อ... เรื่องดี ๆ แบบนั้นคงไม่มีทางเกิดกับคนร้ายกาจอย่างข้าสินะ”

พูดไปพลางปลายนิ้วขาราวกับหยกก็ลูบได้เครื่องประดับศิระเล่นไปพลาง คุณคล้ายกับเจ้าสาวผู้น่าสงสารที่โดนสามีหมางเมินในวันมงคล

นั่นคือสิ่งที่หลวงหวังเหล่ยรู้สึกตอนที่กลับมาจากชำระร่างกาย

“เอ่อ... ข้าทำอะไรผิดไปหรือไม่”

“ก็ไม่มีอะไรเสียหายน้อ”

สายตาไม่พอใจเช่นนั้นไม่เข้ากับสิ่งที่พูดเลยสักนิด

หลวงหวังเหล่ยรู้ว่าตัวเองไม่ได้ฉลาดเฉลียวล้ำเลิศ แต่ก็พอจะอ่านสีหน้าคนได้บ้าง รู้ว่ากำลังรู้สึกแค้นแค้นและจมอยู่กับความคิด ซายหนุ่มคิดแล้วจู้จี้ สายตาก็เหลือบไปเห็นสุรามงคลจะว่าไปขณะรู้ว่าเล่นกับเครื่องประดับศิระเจ้าสาว สายตาก็เหลือบมองสุรามงคลแวบหนึ่ง

เมื่อสรุปเหตุผลในใจได้ หลวงหวังเหล่ยก็พลอปากพล่อยเอ่ยขึ้นทันที

“ที่แท้เจ้าก็อยากทำตามประเพณีนี้เอง! แต่ว่าเราสองคนไม่ใช่คู่รักตามประเพณี เพราะอย่างนั้นต่างคนต่างเข้านอนกันเถิด!”

...เจ้าหม้ายก็

รู้หว่ายืมอำมหิต ต้องขอบคุณจริง ๆ ที่หลวงหวังเหล่ยช่วยให้ความรู้สึกเคลิบเคลิ้มไปกับบรรยากาศของเขาปลิวหายไปหมด

หลังจากยิ้มอำมหิตแล้วรื้อหว่าก็ผลักชายหนุ่มที่สูงกว่าตัวเองลง
ไปนอนบนเตียง

เหตุการณ์เช่นนี้ดูไม่ธรรมดาแล้ว ก่อนที่รื้อหว่าจะตามขึ้นไป
มาวาดขาคร่อมเอวอีกฝ่าย หลางหวังเหล่ยกก็รีบคว้าหมอนขึ้นมา
ปิดอกตัวเอง

“จะ...เจ้าจะทำอะไร?”

“คืนแต่งงานต้องทำอะไรก็ทำเช่นนั้นนั่นละ ทำไมเล่า เจ้า
รังเกียจชายาของตัวเองรี?”

หลางหวังเหล่ยกไม่ออกเลยทีเดียว เขาไม่อาจปฏิเสธได้
เต็มปากเต็มคำอย่างที่รื้อหว่ากล่าว กลิ่นหอมเฉพาะตัวของรื้อหว่า
อันตรายต่อใจของเขามาก

เมื่อก่อนเคยได้ยินมาว่าหนุ่มรูปงามจะมีกลิ่นตัวน่าหลงใหล
แต่เขาไม่เคยเจอหนุ่มรูปงามที่ทำให้เลือดลมพลุ่งพล่านอย่าง
รื้อหว่ามาก่อน พลุ่งพล่านมาก ๆ โดยเฉพาะกับช่วงล่างของเขา
เมื่ออวัยวะท่อนล่างของชายหนุ่มตื่นตัว คนที่คร่อมอยู่ย่อมรับรู้ได้

รื้อหว่าเผยรอยยิ้มหยอกเข้าพรางเอานิ้วไล่ไปตามเส้นเลือด
ที่ต้นคอคนใต้ร่าง ทุกสัมผัสรับรู้ได้ถึงขนที่ลุกชัน

“ก็ไม่เห็นจะรังเกียจกันนี่... เล่นสนุกกับชายาของเจ้าสัก
หน่อยสิ”

“จะ...เจ้าไม่ได้ต้องการซ้ำเสียน้อย! ถ้าแค่เหงาก็ใช้มือกับ
ตัวเองก็ได้นี่!”

“โถ ๆ องค์ชายแปด ท่านช่างใจร้ายกับซ้ำเสียนจริง คิดว่า
สาวใช้ที่มาทำความสะอาดห้องนอนในยามเช้าจะเอาไปนินทา

อย่างไร ถ้าไม่มีร่องรอยการร่วมรักของเราคนเดียว”

กลางหวังเหลือถึงกับตาสว่าง ที่แท้รู้ว่าก็กำลังทำเพื่อแผนการที่สมบูรณ์แบบอยู่คนเดียว ทันใดนั้นชายหนุ่มก็หายสิ้นกลัวแววตาเปลี่ยนเป็นกระตือรือร้น ทำทางพร้อมทำตามที่เราว่าสั่ง จนเด็กหนุ่มรู้สึกคล้ายจะพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

คนผู้นี้เกิดมาเพื่อโดนใครซักจุงจริง ๆ สินะ

“มันมีสองวิธีเท่านั้น หนึ่ง... ท่านนอนกับข้า หรือไม่ก็... จัดฉากเล็กน้อย”

ไม่ต้องถามเลยว่ากลางหวังเหลือเลือกวิธีไหน

สองวันต่อมา

ยามเช้าจู่ ๆ ตำแหน่งองค์ชายแปดก็ได้ต้อนรับแขกโดยไม่ทันตั้งตัว

นี่พวกสาวใช้เอาเรื่องเครื่องนอนที่เข้ากับกลางหวังเหลือช่วยกันจัดฉากเสียอลังการไปนินทาถึงข้างนอกเลยหรือ วันนี้ถึงได้มีเจ้าหน้าที่เหม็นสองคนโผล่มาจนประสาทถึงที่...

กรีก!

รู้ว่าที่นั่นตั้งมีชาอยู่ในศาลากลางน้ำยกมุมปากขึ้นนิด ๆ เสียงคนบางคนได้ยินครั้งเดียวก็จำได้ขึ้นใจ ในวันแต่งงานระหว่างที่เดินลงจากเกี้ยวเพื่อไปทำพิธีไหว้ฟ้าดิน รู้ว่าได้แวะส่งจดหมายทำทนายทางสายตาให้หลงหลี่จิ้น หลังจากเขาเดินผ่านชายหนุ่มไปไม่กี่กลนาก็ได้ยินเสียงนินทาแว่วมา

กลางหวังจิ้นพูดจาขวานผ่าซากไม่มีมารยาทอย่างเต็มที่

เขาได้ยื่นชัดทีเดียว หลางหวังจวินบอกว่าเขาคงมีหน้าตา
อัปลักษณ์ ฮี! แล้วมาวันนี้เป็นอย่างไรล่ะ

ขณะที่หลางหวังเหล่ยกออกไปต้อนรับพี่ ๆ ที่มาเยี่ยมโดยไม่
บอกกล่าว ริ้วหว่าก็แสวงงทำตัวเป็นชายาที่ดี ติดตามองค์ชายแปด
ไปทั้ทหายแขก และแน่นอนว่าเขาจงใจยืมบางให้หลางหวังจวิน
มากเป็นพิเศษ

เป็นไปตามคาด... หลางหลี่จิ้นเป็นบัณฑิตที่ฉลาดเฉลียว
แต่หลางหวังจวินกลับตรงกันข้าม ถ้าให้ริ้วหว่าวิจารณ์ก็กล้าพูดว่า
หลางหวังจวินเป็นพวกจอมยุทธ์สมองกล้ำม การจัดการกับคนเช่น
นี้ไม่ต้องเหนียวอันใดเลย เพียงริ้วหว่ายืมสำรวจมพลางส่งสายตา
มองไปยังเจ้าตัวเล็กน้อย สมองเล็ก ๆ ของหลางหวังจวินก็
จินตนาการไปไกลแล้ว

เสียดายที่วิธีสะกดกตายเช่นนี้ใช้กับหลางหลี่จิ้นไม่ได้ อีก
ฝ่ายยืมตอบเขาโดยไม่มีวีแววเสียวอาการแต่อย่างใด

“นี่ข้ายังนึกว่างานแต่งของเจ้าเมื่อไม่กี่วันก่อนเป็นแค่ความ
ฝันอยู่เลยนะ! แต่คุณี่สิ...”

พอตั้งโต๊ะดื่มชา หลางหวังจวินก็เอะอะเหมือนเคย เอ่ยให้
หลางหวังเหล่หันหน้าเจ็อนก่อน จากนั้นก็ส่งสายตากะลิมกะเหลี่ย
มาทางริ้วหว่า

“วันนี้คนงามก็ยังไม่หายไปกับสายฝน น้องชายของข้านี้ช่าง
โชคดีเสียจริง!”

“โชคดีอย่างนั้นหรือ”

หลางหลี่จิ้นเปรยออกมาแล้วก็ยิ้ม แต่ไม่กล่าวต่อ สายตา

ที่เข้มองร้ว่าเห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้มาดี
“ข้าว่าเรียกไซคิตีก็คงไม่ถูกนัก!”
เริ่มลงมือแล้วสินะ!